

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713217772
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:8713217772.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v sporovej právnej veci žalobcu: 2.QUADRANT APP, s.r.o., so sídlom Študentská 269/16, 040 01 Košice - mestská časť Sever, IČO: 44 731 761, zastúpeného zástupcom: SD LEGAL, s.r.o., so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 717 395, proti žalovanému: E. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX/XX, XXX XX X., zastúpenému zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Janči, s.r.o., so sídlom Dončova 1451/21, 034 01 Ružomberok, IČO: 36 862 304, o zaplatenie 49.445,35 s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-393 zo dňa 30.11.2017 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-460 zo dňa 03.01.2019, takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 2.000,- Eur s príslušenstvom, rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-393 zo dňa 30.11.2017 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-460 zo dňa 3.1.2019 z r u š u j e a konanie o zaplatenie 2.000,- Eur z a s t a v u j e .

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-393 zo dňa 30.11.2017 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-460 zo dňa 3.1.2019 v napadnutom výroku, ktorým žalobu v ostatnej časti zamietol a v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 500,- Eur od 09.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 500,- Eur od 12.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 500,- Eur od 12.02.2012 do zaplatenia a zo sumy 500,- Eur od 25.03.2012 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-393 zo dňa 30.11.2017 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Cb/12/2014-460 zo dňa 3.1.2019 v napadnutom výroku o trovách konania z r u š u j e a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 500,- Eur od 09.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 500,- Eur od 12.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 500,- Eur od 12.02.2012 do zaplatenia a zo sumy 500,- Eur od 25.03.2012 do zaplatenia. V ostatnej časti žalobu zamietol. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. Okresný súd Ružomberok rozsudkom č. k. 5C/12/2014-227 zo dňa 18.02.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 24.445,35 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.445,35 Eur od 03.01.2012 do zaplatenia, zo sumy 5.000,00 Eur od 09.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 5.000,00 Eur od 12.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 5.000,00 Eur od 12.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 5.000,00 Eur od 25.03.2012 do zaplatenia, v ostatnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolania strán sporu voči vyššie uvedenému rozsudku Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 14Cob/52/2016 zo dňa 27.04.2017 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 300 Obchodného zákonníka zákon č. 513/1991 Zb. (ďalej aj „Obchodný zákonník“), § 301 Obchodného zákonníka, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zákon č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 545 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 324 Obchodného zákonníka, § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka okresný súd žalobe čiastočne vyhovel.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že právna úprava zmluvnej pokuty je obsiahnutá v Občianskom zákonníku (§ 544 - § 545) a v Obchodnom zákonníku (§ 300 - § 303). Obchodný zákonník dopĺňa a modifikuje úpravu zmluvnej pokuty v Občianskom zákonníku. Zmluvná pokuta je jedným z osobitných inštitútov záväzkového práva na zabezpečenie záväzkov, postihuje dlžníka v prípade nesplnenia zmluvnej povinnosti. Z toho vyplýva, že sa predpokladá existencia hlavného záväzku, ktorý je platný. Dojednanie o zmluvnej pokute má povahu vedľajšieho (akcesorického) záväzku. Vzťah medzi hlavným a vedľajším záväzkom je charakterizovaný jednak obsahovou podmienenosťou a jednak časovou podmienenosťou. Zmluvná pokuta má sankčný charakter, keďže účastníka, ktorý poruší zmluvnú povinnosť postihuje nepriaznivým následkom v podobe vzniku ďalšej povinnosti zaplatiť peňažnú sumu v dojednanej výške. Ak má byť záväzok na zaplatenie zmluvnej pokuty dojednaný platne, z dojednania o zmluvnej pokute musí jednoznačne vyplývať, splnenie akej konkrétnej povinnosti je týmto inštitútom zabezpečené, to znamená, pri porušení ktorej konkrétnej povinnosti vzniká nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, táto zabezpečená povinnosť musí platne vzniknúť, aby mohla byť zmluvnou pokutou zabezpečená.

5. Dohoda o zmluvnej pokute musí byť písomná, z obsahovej stránky je dôležitá podstatná náležitosť dohody o zmluvnej pokute, ktorou je výška zmluvnej pokuty alebo spôsob jej určenia. Predpokladom vzniku nároku na zmluvnú pokutu je platná dohoda medzi stranami o zmluvnej pokute pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti. Nárok na zmluvnú pokutu vzniká veriteľovi, ak dlžník nesplní zmluvnú povinnosť zabezpečenú zmluvnou pokutou. Zmluvnou pokutou možno zabezpečiť každé zmluvné plnenie. V dohode o dojednaní zmluvnej pokuty je potrebné konkrétnu povinnosť, ktorá má byť zabezpečená zmluvnou pokutou, jasne sformulovať.

6. Obchodný zákonník upravuje zodpovednosť v prípade nesplnenia, resp. porušenia povinností na princípe objektívnej zodpovednosti. Znamená to, že dlžník zodpovedá za porušenie povinností bez ohľadu na zavinenie s tým, že Obchodný zákonník upravuje liberačné dôvody, t.j. okolnosti vylučujúce zodpovednosť (§ 374).

7. V prejednávanej veci je zmluvnou pokutou zabezpečené porušenie povinností poskytovateľa obsiahnutých v čl. V. bod 5. Zmluvy o spolupráci zo dňa 07.05.2009, v zmysle ktorého ustanovenia je poskytovateľ, teda žalovaný povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu, najmä o klientoch záujemcu, o obrate záujemcu, o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv, o výškach a spôsobe vyplácania jeho odmeny a podobne. V prípade vyzradenia týchto skutočností tretím osobám, zaväzuje sa poskytovateľ, v danom prípade žalovaný zaplatiť záujemcovi, teda žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 10.000,00 Eur, a to do 30-tich dní odo dňa porušenia zmluvnej povinnosti, za každé vyzradenie uvedenej skutočnosti bude poskytovateľ povinný zaplatiť zmluvnú pokutu zvlášť. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu namietal neplatnosť dojednania o zmluvnej pokute, „vzhľadom na rozpor 1. a 2. vety ustanovenia čl. V. ods. 2. Zmluvy o spolupráci, keď 1. veta hovorí o porušení skutočností v množnom čísle a ich vyzradenie tretím osobám sankcionuje paušálne sumou 10.000,00 Eur, v 2. vete sa hovorí o povinnosti zaplatiť za každé vyzradenie uvedenej skutočnosti zmluvnú pokutu zvlášť, avšak už neuvádza, v akej výške.“

8. V „1.vete čl. V. bod 5. Zmluvy o spolupráci sa vymedzujú povinnosti, porušenie ktorých je zabezpečené zmluvnou pokutou, v danom prípade sa vymedzuje poskytovateľovi povinnosť zachovávať mlčanlivosť

o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu, najmä o klientoch záujemcu, o obrate záujemcu, o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv, o výškach a spôsobe vyplácania jeho odmeny a podobne. 2.veta čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci považuje tieto skutočnosti za dôverné, a ktoré sú predmetom prísneho obchodného tajomstva. V 3.vete čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci sa stanovuje zmluvná pokuta za vyzradenie týchto skutočností tretím osobám vo výške 10.000,00 Eur, a to do 30-tich dní odo dňa porušenia zmluvnej povinnosti, za každé vyzradenie uvedenej skutočnosti bude poskytovateľ povinný zaplatiť zmluvnú pokutu zvlášť. Ide o jednu vetu, z obsahu ktorej vyplýva a logickým výkladom je možné dôjsť k záveru, že vyzradenia skutočností tretím osobám sa sankcionuje zmluvnou pokutou vo výške 10.000,00 Eur, pričom za každé vyzradenie uvedenej skutočnosti je poskytovateľ povinný zaplatiť zmluvnú pokutu zvlášť, a to do 30-tich dní odo dňa porušenia zmluvnej povinnosti.“

9. Prioritne sa okresný súd zaoberal otázkou platnosti dojednania o zmluvnej pokute. Žalovaný v priebehu celého konania namietal zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute, ktorá dohoda je neplatná od začiatku pre neurčitosť, nakoľko z dohody nevyplýva povinnosť, nesplnenie ktorej sa má sankcionovať a ani výška zmluvnej pokuty nie je určite dojednaná, čiže ide o dojednanie neurčité, nezrozumiteľné, a teda neplatné. Pokiaľ ide o otázku platnosti dojednania o zmluvnej pokute, tak okresný súd mal za to, že takto sformulované dojednanie o zmluvnej pokute, pokiaľ ide o vymedzenie povinností poskytovateľa, ktoré sú zabezpečené zmluvnou pokutou, ako aj samotná výška zmluvnej pokuty sú dojednané určite a zrozumiteľne, z toho dôvodu uvedené dojednanie o zmluvnej pokute je platné. Okruh povinností, ktoré možno zabezpečiť zmluvnou pokutou, nie je obmedzený, keďže každá platne dojednaná povinnosť môže byť týmto spôsobom zabezpečená. V danom prípade sa rozhodol záujemca, teda žalobca zabezpečiť zmluvnou pokutou porušenie povinností zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel poskytovateľ, teda žalovaný pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu, a to najmä o klientoch záujemcu, o obrate záujemcu, o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv, o výškach a spôsobe vyplácania jeho odmeny a podobne.

10. V súvislosti s ustálením uvedenej otázky platnosti dojednania o zmluvnej pokute odvolací súd v bode 43. uznesenia vyjadril predbežný súhlas s uvedenou otázkou, vzhľadom na argumentáciu žalovaného obsiahnutú v odvolaní a závery okresného súdu v napadnutom rozsudku, keď pre odvolací súd nebol dôvod na odklon od záverov okresného súdu, s ktorými v tomto štádiu konania vyjadril odvolací súd predbežný súhlas. Žiadne nové argumenty spochybňujúce otázku platnosti zmluvného dojednania, resp. nové skutočnosti v konaní neboli preukázané.

11. Vychádzajúc zo zmluvnej voľnosti strán, zmluvnou pokutou možno zabezpečovať akúkoľvek právnu povinnosť, ktorá sa môže týkať peňažného alebo iného plnenia, nie je teda obmedzený okruh povinností, ktoré možno zabezpečiť zmluvnou pokutou. V danom prípade žalobca považoval za potrebné zabezpečiť zmluvnou pokutou porušenie povinností, a to vyzradenie skutočností, o ktorých sa žalovaný mal dozvedieť pri vykonávaní svojej činnosti v zmysle Zmluvy o spolupráci. Je prirodzené a v obchodnom styku nie neobvyklé, že spoločnosť si chráni informácie týkajúce sa činnosti tejto spoločnosti, pričom si môže vymieniť povinnosť pre zmluvné strany zachovávať mlčanlivosť o určitých skutočnostiach. V konkrétnom prejednávacom prípade sa jedná o povinnosť žalovaného zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu, najmä o klientoch záujemcu, o obrate záujemcu, o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv, o výškach a spôsobe vyplácania jeho odmeny a podobne. Žalobca v predmetnej zmluve prejavil vôľu uvedené skutočnosti utajovať a zaviazal žalovaného ako druhú zmluvnú stranu k mlčanlivosti ohľadne vyššie uvádzaných informácií. Ide o informácie, ktoré majú pre žalobcu určitý význam a hodnotu, a ktoré, ako sa vyjadril konateľ žalobcu na pojednávaní konanom dňa 28.01.2016 a následne aj dňa 31.10.2017, môžu ovplyvňovať jeho postavenie na trhu v oblasti predaja svetidiel.

12. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu porušenia povinnosti obsiahnutej v čl. V. ods. 5 zmluvy, konkrétne mal žalovaný porušiť povinnosti odoslaním e-mailových správ:

„1. e-mailová správa zo dňa 03.12.2011 vo veci „upravená zmluva o spolupráci“, ktorú odoslal žalovaný na adresu a@b.c, ktorou správou žalovaný zaslal zmluvu o spolupráci medzi žalobcom a pánom D. P., pričom v tele správy sa uvádza text: „z tejto zmluvy by sme mali vychádzať“. Žalovaný odoslal celú zmluvu uzatvorenú s jedným z obchodných partnerov žalobcu spoločne s prílohou k nej, a to v záujme

jej využitia pre vlastné účely, resp. účely tretích osôb. Zmluvná pokuta sa v tomto prípade stala splatnou dňa 02.01.2012.

2. e-mailová správa zo dňa 09.01.2012 vo veci „FW: W.“ odoslaná žalovaným na adresu a@b.c, ktorou odoslal žalovaný e-mail od obchodného partnera žalobcu CTS Lab z Číny s textom v tele správy: „toto sa môže zísť“, čím sprostredkoval žalovaný informácie a obchodnú ponuku adresovanú výhradne žalobcovi jeho obchodným partnerom, o ktorej sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech žalobcu ako záujemcu, tretiemu subjektu, a to bez súhlasu žalobcu. Zmluvná pokuta sa stala splatnou dňa 08.02.2012.

3. e-mailová správa zo dňa 12.01.2012 vo veci „FW:návody v SK“ odoslaná žalovaným na adresu a@b.c, ktorou odoslal žalovaný e-mail zamestnankyne žalobcu p. V. U. obsahujúci návody na svietidlá vyrábané žalobcom a údaje o obchodných podmienkach nákupu tovaru u obchodných partnerov žalobcu, ktoré údaje tvoria predmet obchodného tajomstva žalobcu. Zmluvná pokuta sa stala splatnou dňa 11.02.2012.

4. e-mailová správa zo dňa 12.01.2012 vo veci „FW: PRISM. LED - 4000 CE certifikate.pdf“ odoslaná žalovaným na adresu a@b.c, ktorou žalovaný odoslal e-mail od obchodného partnera žalobcu PRISM.Co.,Ltd. z Kórey, ktorého obsahom bolo zaslanie certifikátu CE na vybrané svietidlá vyrábané týmto obchodným partnerom, e-mail bol určený výlučne pre obchodné potreby žalobcu. Zmluvná pokuta sa stala splatnou dňa 11.02.2012.

5. e-mailová správa zo dňa 23.02.2012 vo veci „FW: otázka súrne“ odoslaná žalovaným na adresu a@b.c, ktorou odoslal žalovaný e-mail konateľa žalobcu od advokátskej kancelárie poskytujúcej právne služby žalobcovi, ako aj pripravenú právnu analýzu s textom v tele správy: „zide sa“. Právna analýza obchodných aktivít žalobcu bola pripravená výlučne pre potreby žalobcu a tvorí predmet obchodného tajomstva žalobcu. Zmluvná pokuta sa stala splatnou dňa 24.03.2012.“

13. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný spochybnil závery o odoslaní predmetných e-mailov, aj napriek záverom znaleckého posudku, keď znalec mal ustáliť, že predmetné e-maily boli „s najväčšou pravdepodobnosťou“ odosielené z e-mailových adries uvedených v týchto e-mailových správach. „Ako konštatuje odvolací súd v bode 44. uznesenia, bolo na žalovanom, aby skutočnosti ním uvádzané v rámci uplatnenej obrany v priebehu prvostupňového konania preukázal. Na základe argumentácie žalovaného v odvolaní nebol vytvorený dostatočný priestor na odklad od vyššie citovaných záverov súdu prvého stupňa, preto odvolací súd konštatoval, že okresný súd na základe ustáleného skutkového stavu prijal závery, ktorým nie je možné vyčítať nesprávnosť, tak ako uvádza žalovaný v podanom odvolaní.“

14. Okresný súd uviedol v súvislosti s argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej nebolo preukázané vyzradenie žiadnej skutočnosti tretím osobám, že už odvolací súd v bode 45. svojho uznesenia konštatoval, že v uvedenom štádiu nebol priestor na stotožnenie sa s odvolacou argumentáciou žalovaného.

15. Pokiaľ išlo o samotnú e-mailovú správu zo dňa 03.12.2001, odoslaním ktorej žalobca porušil čl. V. bod 5. Zmluvy o spolupráci, tak okresný súd zaujal stanovisko vo svojom rozhodnutí zo dňa 18.02.2016, „pričom odvolací súd v bode 46., 47. sa stotožnil so záverom okresného súdu. Už len samotné poskytnutie zmluvy o spolupráci uzavretej medzi žalobcom a pánom D. P., ktorá zmluva bola odoslaná e-mailovou správou zo dňa 03.12.2011 na adresu a@b.c a a@b.c, je porušenie čl. V. bod 5. Zmluvy o spolupráci, v ktorom ustanovení sa zaviazal poskytovateľ zachovávať mlčanlivosť, okrem iného aj o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv. V danom prípade žalovaný zverejnil iným osobám celé znenie predmetnej zmluvy o spolupráci uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. V zmysle zmluvného dojednania obsiahnutého v čl. V. ods. 5. Zmluvy bol žalovaný povinný zachovávať mlčanlivosť, okrem iného aj o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv. Vzhľadom k tomu, že bolo preukázané porušenie tejto povinnosti, nakoľko celý text, znenie zmluvy bolo zaslané na vyššie uvádzanú adresu a@b.c s poznámkou „z tejto zmluvy by sme mali vychádzať“.“

16. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o porušenie povinnosti obsiahnutej v čl. V. ods. 5. tým, že žalovaný odoslal e-mailovú správu zo dňa 09.01.2012 na adresu a@b.c s textom „toto sa môže zísť“, pričom zopakoval svoju argumentáciu na strane 13 pôvodného rozsudku sp.zn. „5Cb 12/2014 zo dňa 18.02.2016, v zmysle ktorej: Pokiaľ ide o ďalšiu e-mailovú správu zo dňa 09.01.2012 zasielanú odporcom na adresu a@b.c, ide o e-mail spoločnosti CTS Lab z Číny adresovaný odporcovi, ktorý v zmysle Zmluvy o spolupráci mal vyhľadávať pre záujemcu, teda navrhovateľa osoby, s ktorými by záujemca mohol uzavrieť obchod a sprostredkovať obchody pred

záujemcu, rokovať s tretími osobami ohľadne obchodov týkajúcich sa činnosti navrhovateľa, pričom tento e-mail žalovaný preposlal na adresu a@b.c Samotný žalovaný vo svojom preklade poukázal na samotný text uvedeného e-mailu, v ktorom spoločnosť CTS Lab ďakuje za opätovnú podporu a dôveru s tým, že verí, že bude mať šancu čoskoro spolupracovať v nadchádzajúcom novom roku a chcú urobiť to najlepšie pre spoluprácu s Tebou“, teda so žalovaným, ktorý vykonával činnosti na základe Zmluvy o spolupráci pre žalobcu. Ďalej uvedený e-mail odkazuje na prílohu, v ktorom je referencia zaujímavá pre Teba, teda pre žalovaného, ktorý vykonával činnosti v zmysle Zmluvy o spolupráci pre žalobcu. Ide teda o informáciu dôležitú pre žalobcu, nakoľko sa týka výhodných kontraktov pre žalobcu a práve tieto informácie sú informáciami, ktoré mal získať žalovaný na základe Zmluvy o spolupráci pre žalobcu, poskytnúť mu tieto informácie, na základe čoho by došlo k uzatvoreniu obchodov v rámci predmetu podnikania žalobcu. Táto informácia však bola vyzradená tretej osobe, napriek tomu, že bola určená a získaná žalovaným, ktorý mal o tejto informácii zachovávať mlčanlivosť, mohol ju použiť len v súvislosti s činnosťou navrhovateľa.“

17. Zdôraznil okresný súd, že odvolací súd v bode 48. poukázal na skutočnosť, že v zmysle dohody zmluvných strán „bol poskytovateľ povinný zachovať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu. Aj s ohľadom na argumentáciu žalovaného v podanom odvolaní, že predmetný e-mail mal byť zaslaný v rámci plnenia povinnosti žalovaného, tak potom nie je zrejma konkretizácia zákazníkov uvádzaných žalovaným vo väzbe na tvrdenia žalovaného v odvolaní. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil ani s touto argumentáciou žalovaného v odvolaní.“

18. Pokiaľ išlo o dve e-mailové správy zo dňa 12.01.2012 obsiahnuté pod bodom 3 a 4 podanej žaloby, tak okresný súd uviedol, že išlo o e-mailové správy, obsahom ktorých bol návod na svietidlá, údaje o obchodných podmienkach nákupu tovarov u obchodných partnerov žalobcu a certifikát CE na vybrané svietidlá vyrábané obchodným partnerom žalobcu. „Predmetné e-mailové správy boli zaslané žalovaným na adresu a@b.c Vo väzbe na ustanovenie čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci. E-mailovou správou zo dňa 12.11.2012 o 11.15 hod. (č.l. 23 spisu) zaslal žalovaný informácie týkajúce sa návodu na jednotlivé lampy v slovenčine a češtine, ako aj údaje o lampe 7000 De 1523, ktoré údaje a informácie získal žalovaný od p. V. U. z adresy a@b.c Ide teda o informácie, ktoré získal žalovaný pri vykonávaní svojej činnosti, následne tieto informácie postúpil tretím osobám. Podľa názoru súdu ide o informácie, s ktorými pracuje spoločnosť žalobcu a ktoré taktiež podliehajú režimu obsiahnutému v čl. V. ods. 5 Zmluvy.“

19. Okresný súd uviedol, že pokiaľ išlo o e-mailovú správu zo dňa 12.01.2012 (č.l. 31 spisu), touto správou zaslal žalovaný tretím osobám e-mail od obchodného partnera žalobcu PrismCo., Ltd. z Kórey, prílohou e-mailu bolo i zaslanie certifikátu CE na vybrané svietidlá vyrábané týmto obchodným partnerom (č.l. 31 rub - 32 spisu). Podľa okresného súdu ide opäť o skutočnosť získané výkonom činnosti a povinnosti žalovaného, ktoré informácie sú určené priamo žalobcovi a ich vyzradenie, resp. poskytnutie iným osobám bolo podľa okresného súdu porušením čl. V. ods. 5 Zmluvy o spolupráci.

20. Pokiaľ išlo o e-mailovú správu „zo dňa 23.02.2015 odoslanú z adresy a@b.c o 20.53 hod. na adresu a@b.c, ktorou správou bol preposlaný e-mail od advokátskej kancelárie poskytujúcej právne služby žalobcovi s vypracovanou právnou analýzou (č.l. 35 - 37 spisu), pričom v texte e-mailu je i poznámka „zide sa“, opäť ide o informácie, ktoré boli poskytnuté žalobcovi, slúžia pre jeho potreby, vzhľadom na obsah činností, ktoré vykonával žalovaný pre žalobcu, mal možnosť sa žalovaný s týmito informáciami oboznámiť, avšak tieto informácie poskytol tretím osobám, čím opäť došlo k porušeniu povinnosti stanovenej v čl. V. ods. 5. Zmluvy.“

21. Okresný súd konštatoval, že pokiaľ si žalobca vymienil v čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci, že všetky skutočnosti, o ktorých sa dozvie žalovaný ako poskytovateľ pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu, teda žalobcu, podliehajú mlčanlivosti, potom je potrebné vyvodiť záver, že aj odoslané certifikáty, návody v slovenskom, českom jazyku sú pre žalobcu predmetom obchodného tajomstva, pre jeho obchodnú činnosť majú hodnotu a význam. „Ako prezentoval žalobca, je výrobcom svietidiel a osvetľovacej techniky, súčasťou výrobkov sú aj návody, ktoré pripravoval žalobca v slovenskom jazyku, žalobca si dal tovar vyrobiť v zahraničí na svoje vlastné meno a vlastné logo. V zmysle slovenskej legislatívy sa považuje za výrobcu predmetného výrobku a má povinnosť ako výrobca za daný produkt. Z toho dôvodu je potrebné, aby žalobca mal k dispozícii certifikáty, ďalšie podklady a dokumenty, ktoré získal vlastnou činnosťou, resp. prostredníctvom odporcu, ktorý vykonával činnosť prostredníctvom

žalovaného, ktorý vykonával činnosť pre žalobcu. Všetky informácie získané pri vykonávaní činnosti v prospech žalobcu však podliehali obchodnému tajomstvu v zmysle čl. V. ods. 5. Zmluvy.“

22. Zdôraznil okresný súd, že tak, ako už bolo konštatované, vzhľadom na zmluvnú voľnosť strán si zmluvné strany mohli zabezpečiť zmluvnou pokutou akúkoľvek právnu povinnosť. Pokiaľ si teda žalobca zabezpečil všetky informácie o skutočnostiach, o ktorých sa žalovaný pri vykonávaní svojej činnosti v prospech žalobcu dozvedel obchodným tajomstvom, v tomto smere okresný súd neuznal argumentáciu žalovaného, podľa ktorej sú návody na používanie všeobecne dostupné, môže sa k nim dostať ktokoľvek, nakoľko v danom prípade ide o informácie, ktoré získal žalovaný pri vykonávaní činnosti v prospech žalobcu. Taktiež je bez právneho významu aj skutočnosť, že s určitými informáciami žalovaný disponoval už pred vstupom do spoločnosti žalobcu, nakoľko tieto informácie, ktoré žalovaný vniesol do spoločnosti, sa stali súčasťou obchodnej politiky spoločnosti a ich vyzradenie tretím osobám sa sankcionuje v zmysle čl. V bod 5 zmluvy zmluvnou pokutou.

23. Žalovaný „poukazoval na predložené čestné prehlásenia spoločnosti Lantern - Ing. N. Y. (č.l. 349 spisu), BKL Elektro MT, s.r.o. (č.l. 350 spisu), Energetika Ružomberok, spol. s r.o. (č.l. 351 spisu), KONEX Elektro, spol. s r.o. (č.l. 352 spisu), v zmysle ktorých žalovaný mal dodať návody na obsluhu svietidiel, vyhlásenia o zhode a vzorky svietidiel uvedeným spoločnostiam, o ktoré mali záujem, uvedeným spôsobom si žalovaný plnil svoje povinnosti obchodného zástupcu pre žalobcu, ktoré mali záujem o jednotlivé produkty. Žalovaný však informácie obsiahnuté v e-mailoch pod bodmi 1 - 5 podanej žaloby zaslal informácie týkajúce sa spoločnosti žalobcu na adresu spoločnosti Apple Trade, s.r.o., pričom žalovaný v uvedenej spoločnosti Apple Trade bol obchodný zástupca, predmetom bola dodávka mydla, predaj mandlí, dezinfekčných prostriedkov, pričom spoločníčkou a konateľkou uvedenej spoločnosti i manželka žalovaného.“ Pokiaľ sa žalovaný odvolával na skutočnosť, že predmetné informácie zaslal spoločnosti Apple Trade, s.r.o. z dôvodu, že táto spoločnosť mala sprostredkovať obchody pre obchodného partnera ROSINPEX, s.r.o., ktorý mal aktivity aj v Ruskej federácii a mal záujem o nákup svietidiel predávaných spoločnosťou Finelux, s.r.o., tak v tejto súvislosti okresný súd poukázal na čl. V. ods. 2., ods. 4. Zmluvy o spolupráci, v zmysle ktorých sa zaviazal žalovaný ako poskytovateľ vykonávať pre žalobcu činnosť vlastnými prostriedkami vo vlastnom mene, a teda nie prostredníctvom tretích osôb (spoločnosti Apple Trade). K uvedenému okresný súd zaujal stanovisko i v pôvodnom zrušenom rozsudku zo dňa 18.02.2016 (č.l. 239 - 240 spisu), pričom odvolací súd v bode 50. svojho uznesenia predbežne vyjadril svoj záver v rovine vyššie uvedeného konštatovania okresného súdu. Podľa prvostupňového súdu, na tomto závere nič nemení ani žalovaným predložené čestné prehlásenie (č.l. 353 spisu), keď žalovaný na základe zmluvy o spolupráci mal vyhľadávať príležitosti k uzavieraniu obchodov a obchody sprostredkovať pre záujemcu výlučne on, nie prostredníctvom spoločnosti Apple Trade, s.r.o., ktorá nemala žiaden zmluvný vzťah so žalobcom. „V rámci obchodných kontaktov a obchodného styku je však veľmi nepravdepodobné, že sprostredkovateľ obchodu predkladá požadované doklady budúcim obchodným partnerom s textom: „z tejto zmluvy by sme mali vychádzať“, „toto sa môže zísť“, „zide sa“...“

24. Okresný súd teda dospel k záveru, že zasielaním predmetnej e-mailovej korešpondencie tretím osobám došlo k porušeniu čl. V. bod 5. Zmluvy o spolupráci, a teda základ nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty je daný. Pokiaľ išlo o výšku dojednanej zmluvnej pokuty, ktorá bola v čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci dojednaná na 10.000,- Eur za každé porušenie zmluvnej povinnosti, za každé vyzradenie uvedenej skutočnosti, tak okresný súd mal za to, že takto dohodnutá zmluvná pokuta je neprimerane vysoká. Ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka zakladá oprávnenie súdu neprimerane vysokú zmluvnú pokutu znížiť, pričom jej primeranosť posudzuje najmä s prihliadnutím na hodnotu a význam povinností, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje. Pri úvahe o rozsahu zníženia neprimerane vysokej zmluvnej pokuty je potrebné vychádzať z kritérií vymedzených v § 301 Obchodného zákonníka, žiadne ďalšie kritériá nemôžu byť zohľadnené. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky zmluvnej pokuty je potrebné prihliadnuť na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, na okolnosti, pohnútky a účel, ktorý bol sledovaný dojednaním zmluvnej pokuty. Ako vyplývalo i z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline, zákonodarca ponechal posúdenie prípadného neprimeraného charakteru výšky dohodnutej zmluvnej pokuty na súde a obmedzil sa na určenie kritérií, vo svetle ktorých má súd výšku zmluvnej pokuty posudzovať, a to hodnota zabezpečovaného záväzku a význam zabezpečovaného záväzku. Primeranosť výšky zmluvnej pokuty je potrebné posudzovať v každom prípade individuálne, vzhľadom na všetky osobitosti daného prípadu.

25. Vychádzajúc z povahy inštitútu zmluvnej pokuty, ktorá v určitom zmysle okrem zabezpečovacej funkcie plní aj funkciu paušalizovanej náhrady škody, keď uľahčuje veriteľovi, v danom prípade žalobcovi postavenie v prípadnom spore, pretože nemusí preukazovať výšku škody a právo na pokutu má, aj keď mu žiadna škoda nevznikla, súd má za to, že v danom prípade, i keď porušil žalovaný zmluvné povinnosti, žalobcovi nevznikla škoda, resp. takúto škodu nepreukázal, z toho dôvodu súd má za to, že zníženie zmluvnej pokuty je v danom prípade odôvodnené a zohľadňuje kritériá obsiahnuté v § 301 Obchodného zákonníka. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdO V 93/2004 z 24.03.2006, použitie moderačného práva je zásahom do zmluvnej voľnosti účastníkov záväzkového vzťahu. Možnosť takéhoto zásahu zákonná úprava predpokladá a upravuje. Zásah súdu do zmluvných vzťahov aplikáciou § 301 Obchodného zákonníka je postupom výnimočným a jeho použitie je na mieste len v odôvodnených prípadoch, ak sa výška pokuty javí ako neprimerane vysoká.

26. Okresný súd pristúpil a uplatnil moderačné právo v súvislosti so znížením neprimerane vysokej dohodnutej zmluvnej pokuty, keď predmetná dohoda, podľa okresného súdu, je jednostranne zvýhodňujúca jednu zmluvnú stranu, v danom prípade žalobcu. Právo na zmluvnú pokutu vzniká bez ohľadu na to, či porušením zmluvnej povinnosti vznikla oprávnenému škoda, medzi zmluvnou pokutou a škodou vzniknutou porušením zabezpečenej zmluvnej povinnosti, resp. povinnosťou ju nahradiť je určitá súvislosť, a to že výška škody by mala byť limitom, ktorý stanovuje spodnú hranicu možného zníženia zmluvnej pokuty. Priznanie zmluvnej pokuty vo výške 10.000,-Eur za každé porušenie povinnosti by bolo neúmerne prísnu a bezdôvodnou sankciou, pričom žalobca v súvislosti s porušením dohodnutých povinností nepreukázal skutočnú škodu, ktorá mu mala vzniknúť. Z toho dôvodu okresný súd, vzhľadom k tomu, že bolo preukázané porušenie zmluvne dojednaných povinností zo strany žalovaného znížil zmluvnú pokutu, a to zo sumy 10.000,- Eur na sumu 500,- Eur, vychádzajúc pri tom z povahy a samotnej podstaty zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, keď žalovaný na základe zmluvy o spolupráci sa zaviazal vykonávať činnosti v zmysle uzavretej zmluvy, tieto činnosti sa zaviazal vykonávať riadne a včas, dodržiavať pri vystupovaní všetky zásady slušného správania, poskytovať záujemcovi, teda žalobcovi efektívne a kvalitné služby, nepoškodzovať dobré meno a povesť záujemcu. Záujemca, teda žalobca sa zaviazal poskytovať žalovanému počnúc od 01.09.2011 do budúca odmenu vo výške 500,- Eur mesačne bez DPH plus výkonnosťnú odmenu vo výške 15 % bez DPH z vyfakturovaného a súčasne uhradeného obratu z predaného tovaru. V odmene sú zarátané všetky náklady poskytovateľa, teda žalovaného na výkon činnosti podľa tejto zmluvy. Vzhľadom na porušenie povinností zo strany žalovaného, keď poskytnutím údajov týkajúcich sa spoločnosti, žalovaný neposkytol záujemcovi efektívne a kvalitné služby, tak ako sa na to zaviazal v zmluve o spolupráci, okresný súd v nadväznosti na žalobcom priznanú a vyplácanú odmenu vo výške 500,- Eur mesačne ustálil výšku zmluvnej pokuty na sumu 500,- Eur za každé preukázané porušenie dohodnutej povinnosti. „Z toho dôvodu prislúcha žalobcovi nárok na zmluvnú pokutu vo výške 2.500,- Eur (5x500,- Eur). Vzhľadom k tomu, že žalobca si jednostranne započítal nárok na úhradu zmluvnej pokuty voči nároku žalovaného na úhradu faktúry č. 2012010 zo dňa 10.05.2012 vo výške 554,65 Eur s DPH, súd má za to, že v tejto časti bol nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty uspokojený, z toho dôvodu súd v tejto časti žalobu zamietol.“ Okresný súd teda priznal žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 500,-Eur a zároveň aj 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 500,- Eur od 09.02.2012 do zaplatenia „za porušenie povinnosti spočívajúcej v odoslaní e-mailovej správy zo dňa 09.01.2012 na adresu D., ďalej sumu 500,- Eur spolu s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 12.02.2012 do zaplatenia za porušenie povinnosti žalovaným spočívajúcej v odoslaní e-mailovej správy zo dňa 12.01.2012 obsahujúcej návody na svietidlá vyrábané žalobcom na adresu a@b.c a 500,- Eur spolu s úrokom z omeškania od 12.02.2012 do zaplatenia za porušenie povinnosti žalovaným spočívajúce v odoslaní e-mailovej správy zo dňa 12.01.2012 obsahujúcej certifikát na vybrané svietidlá na adresu a@b.c a 500,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 25.03.2012 do zaplatenia za porušenie povinnosti spočívajúcej v odoslaní e-mailovej správy zo dňa 23.02.2012 obsahujúcej právnu analýzu od advokátskej kancelárie poskytujúcej právne služby žalobcovi na adresu a@b.c Jednotlivé priznané zmluvné pokuty sa stali splatnými v zmysle čl. V. bod 5. Zmluvy o spolupráci do 30 dní odo dňa porušenia zmluvnej povinnosti. V každom jednotlivom prípade odo dňa nasledujúceho po uplynutí tejto lehoty sa dostal žalovaný do omeškania s plnením peňažného záväzku.“ V ostatnej časti okresný súd potom, pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok na vyššiu zmluvnú pokutu žalobu zamietol ako nedôvodnú. „O trovách konania súd rozhodol tak, že stranám sporu právo na ich náhradu nepriznal, keď obaja mali vo veci úspech čiastočný (§ 255 ods. 2 CSP).“

27. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca i žalovaný.

28. Žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, a to z týchto odvolacích dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1, písm. h) CSP. Nárok na zaplatenie jednotlivých zmluvných pokút ako bol uplatnený v návrhu na začatie konania, je dôvodný čo do skutkového základu, čo vyplýva aj z odôvodnenia napádaného rozsudku. S takto uzavretým dokazovaním, čo do základu žaloby a preukázania skutkového stavu sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje. Skutočnosť, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, v dôsledku čoho vznikol nárok žalobcovi na zmluvnú pokutu, považuje žalobca za preukázaný a nesporný.

29. V odvolaní žalobca uviedol, že napáda postup okresného súdu, ktorým znížil žalobcom uplatnenú zmluvnú pokutu použitím moderačného práva. Podľa okresného súdu žalobcom uplatnená zmluvná pokuta vo výška 10.000,- Eur za každé porušenie povinností zvlášť by bola neprimerane vysokou zmluvnou pokutou. Okresný súd pri použití moderačného práva uvádza, že žalobca v súvislosti s porušením dohodnutých povinností nepreukázal skutočnú škodu, ktorá mu mala vzniknúť (bod 50., str. 15. rozsudku) a priznal žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 500,- Eur za každé porušenie povinností zvlášť, pričom suma 500,- Eur predstavuje de facto výšku posledného základu mesačnej odmeny žalovaného za výkon jeho činnosti podľa zmluvy o spolupráci pre žalobcu. Nemožno sa stotožniť jednak s dôvodmi, pre ktoré okresný súd použil moderačné právo a uplatnenú zmluvnú pokutu znížil. Dôvodom, pre ktorý okresný súd vôbec pristúpil k použitiu moderačného práva je, že žalobca nemal preukázať skutočnú škodu, ktorá mu mala konaním žalovaného vzniknúť. Uvedený postup okresného súdu považoval za nesprávnu aplikáciu § 301 Obchodného zákonníka. Zmluvná pokuta má sankčnú povahu a povinnosť uhradiť ju je konštruovaná bez ohľadu na potrebu vzniku škody a zároveň vznik škody nie je podmienkou uplatnenia moderačného práva, ale okolnosťou limitujúcou spodnú hranicu zníženia zmluvnej pokuty (viď Ovečková, O.: Zmluvná pokuta, druhé vydanie, IURA EDITIN, s.r.o., 2011, s. 41-42; s. 208). Ak teda vôbec samotným dôvodom, pre ktorý okresný súd pristúpil k moderovaniu výšky zmluvnej pokuty je skutočnosť, že žalobca nemal preukázať výšku škody, ktorá mu vznikla, uvedený postup okresného súdu zakladá tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1, písm. d) CSP. Žalobca nemal povinnosť sám od seba preukazovať výšku škody, ktorá mu vznikla konaním žalovaného. Ak však práve táto skutočnosť mala byť už spúšťačom samotného mechanizmu moderácie zmluvnej pokuty zo strany súdu, tak ide o závažné pochybenie, keďže preukazovanie výšky škody nemôže byť dôvodom, či súd bude alebo nebude uplatňovať moderačné právo, ale iba okolnosťou, ktorá ovplyvňuje spodnú hranicu výšky zmluvnej pokuty. Žalobca v konaní o zaplatenia zmluvnej pokuty nemá povinnosť preukazovať výšku vzniknutej škody, a teda nesplnenie tejto „nepovinnosti“ žalobcu nemôže byť žalobcovi na ťarchu v tom zmysle, že táto okolnosť spustí na strane súdu mechanizmus moderovania výšky zmluvnej pokuty. „Okrem uvedeného poukazujeme na listinný doklad, doložený na poslednom pojednávaní (výpis z účtovníctva), z ktorého vyplýva, že v dôsledku konania žalovaného došlo k poklesu objednávok v spoločnosti Finelux, s.r.o. z 1.054 za rok 2011 na 633 v roku 2012 a 297 v roku 2013 a k poklesu tržieb z 205.708 Eur v roku 2011 na 141.447 Eur v roku 2012 a 64.991,- Eur v roku 2013. Z uvedeného vyplýva, že prezradenie utajovaných skutočností zo strany žalovaného tretím osobám malo za následok pokles objednávok a tržieb a vzniknutá škoda spôsobená žalovaným je v oveľa vyššej výške ako bola suma priznaná súdom. Škoda, ktorá vznikla žalobcovi, vyplýva z predloženého výstupu z účtovníctva žalobcu.“

30. V odvolaní žalobca namietal postup okresného súdu, kedy použil moderačné právo z dôvodu, že nevyčíslil škodu, ktorá žalobcovi mala vzniknúť, pritom konanie o zaplatenie zmluvnej pokuty samo o sebe z podstaty veci vyvodzuje, že žalobca sám od seba nie je povinný preukazovať vznik škody ani jej výšku, keďže zmluvná pokuta je paušalizovaná náhrada škody. Okresný súd od žalobcu vyčíslenie výšky spôsobenej škody nežiadal a dôkazy smerujúce k preukázaniu výšky škody nežiadal vykonať ani žalovaný.

31. Žalobca v odvolaní uviedol, že namietá skutkové a právne uzavretie veci v tom zmysle, že adekvátna výška zmluvnej pokuty aj po použití moderačného práva by mala byť vo výške 500,- Eur za každé porušenie povinností. To, že žalovaný mal v čase ukončenia spolupráce dohodnutú so žalobcom odmenu vo výške 500,- Eur mesačne + 15 % z obratu bez DPH neznamena, že adekvátna výška zmluvnej pokuty je vo výške 500,- Eur za porušenie povinností. Odmena žalovaného bola v minulosti vyššia

a neznamená, že počas celej doby spolupráce mal žalovaný dohodnutú odmenu vo výške 500,- Eur mesačne. Okrem uvedeného žalovaný bol spoločníkom v spoločnosti žalobcu a mal mať záujem na firemných výsledkoch spoločnosti Finelux, s.r.o., čo zvyšuje protiprávnosť a dolôznosť jeho konania. Nebolo namieste, podľa žalobcu, vôbec moderovať výšku uplatnenej zmluvnej pokuty. Okresný súd žiadnym spôsobom neuvádzal, aký súvis má odmena žalovaného vo výške 500,- Eur s ustálením výšky zmluvnej pokuty na sumu 500,- Eur za jednotlivé porušenie povinnosti, iba uvádza, že posledná odmena žalovaného bola 500,- Eur, a teda žalobcovi prislúcha nárok vo forme zmluvnej pokuty vo výške 500,- Eur, aj keď uvedené veci spolu vôbec nesúvisia. Okresný súd nevysvetlil, prečo zmluvnú pokutu znížil z 10.000,- Eur na sumu 500,- Eur a prečo by mal mať žalobca nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške poslednej mesačnej odmeny žalovaného, čo považoval „za inú vadu konania, v tomto smere je podľa nášho názoru rozsudok neodôvodnený a nepreskúmateľný, a preto namietame porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

32. V odvolaní žalobcu uviedol, že v porovnaní s predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 18.02.2016, vydaným tou istou sudkyňou v tejto veci, bez zásadnej zmeny skutkových a právnych okolností, došlo k zníženiu priznaného nároku (zväčšeniu aplikácie moderačného práva) „z pôvodne priznanej sumy 5.000,- Eur za každé porušenie povinnosti zvlášť na 500,- Eur za každé porušenie povinnosti zvlášť, čo považujeme za nepochopiteľné, napádané súdne rozhodnutie z 30.11.2017 absentuje tak znak predvídateľnosti, čo taktiež považujeme za inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1, písm. d) CSP).“ Navrhol odvolaciemu súdu, aby vec prejednal a následne rozhodol tak, že žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu.

33. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie i žalovaný, ktorý namietal, že nie je správny, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie okresného súdu prvého stupňa je podľa žalovaného nepreskúmateľné a zjavne zasahujúce do princípu právnej istoty. Právne úvahy okresného súdu, pokiaľ ide o posudzovanie otázok neplatnosti dohody o zmluvnej pokute, „nie sú komplexné a ani zrozumiteľné, súd nereagoval na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu v podstate ku každej z okolností, ktoré majú zakladať naplnenie nároku na zmluvné pokuty, nevysporiadal sa s tou okolnosťou, že žalovaný pôsobil v spoločnosti žalobcu ako konateľ a spoločník, a o posudzovaných skutočnostiach sa dozvedel z titulu toho svojho postavenia, nie z titulu výkonu činnosti obchodného zástupcu, a ani s tým, že kontakty so spoločnosťou Appel Trade, s.r.o boli žalovaným realizované v záujme predaja tovaru žalobcu, a teda v intenciách zmluvy o spolupráci.“ Podľa žalobcu a) dohoda o zmluvnej pokute je neplatná, b) nenastali okolnosti, ktoré by založili záver o porušení zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného.

34. V odvolaní žalovaný citoval čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci a konštatoval, že takáto dohoda o zmluvnej pokute je neplatná od začiatku. Uvedené ustanovenie je ako také neplatné, pre jeho neurčitosť, nakoľko z neho nevyplýva presné vymedzenie povinnosti, nesplnenie ktorej sa má sankcionovať a ani výška zmluvnej pokuty nie je určite dojednaná, nakoľko prvá časť 3. vety a jej druhá časť sú v úplnom protiklade a logickom nesúlade. Cieľom jeho zakotvenia bola asi ochrana obchodného tajomstva žalobcu. V prvej vete sa má vymedzovať povinnosť mlčanlivosti, keď sú príkladmo označené okolnosti, na ktoré sa vzťahuje povinnosť mlčanlivosti. V druhej vete sú tieto okolnosti označené za obchodné tajomstvo žalobcu. Už týmto definovaním povinnosti mlčanlivosti strany zmluvy vyslovili súhlas s obsahom § 17 Obchodného zákonníka. Predmetom povinnosti zachovávať mlčanlivosť podľa danej zmluvy, nakoľko strany nevylúčili aplikáciu § 17 Obchodného zákonníka „na ich právny vzťah, mali byť len tie okolnosti, ktoré tvoria predmet obchodného tajomstva, preto strany dokonca príkladmo určili za takéto okolnosti - a) o klientoch záujemcu, b) o obrate záujemcu, c) o jednotlivých ustanoveniach akýchkoľvek zmlúv, d) o výškach a spôsobe vyplácania jeho odmeny.“ Ustanovenie tretej vety treba vnímať v kontexte na odkaz na obchodné tajomstvo, teda tak, že iba vyzradenie skutočností tvoriacich predmet obchodného tajomstva by malo podliehať sankcii. Po oboznámení sa s obsahom označených e-mailových správ žalovaný konštatoval, že ani jedna neobsahuje žiadne okolnosti, ktoré by bolo možné vnímať ako nie bežne dostupné, a už vôbec nie ako okolnosti, ktoré by sa dotýkali obchodnej, výrobnnej alebo technickej povahy podniku žalobcu. Ak konateľ žalobcu priznal, že ich odoslaním nevznikla žalobcovi žiadna škoda, potom priznal aj to, že žiadne z informácií tvoriacich predmet e-mailov nemali skutočnú a ani potencionálnu materiálnu hodnotu alebo nemateriálnu hodnotu. Texty príloh posudzovaných e-mailov teda nie sú podľa žalovaného takými, ktoré by bolo možné hodnotiť ako

obchodné tajomstvo podniku žalobcu. „Pokiaľ ide o tretiu vetu, tu treba hneď podotknúť, že ide o spojenie dvoch samostatných viet oddelených čiarkou miesto bodky, pričom prvá časť tejto vety odporuje druhej. V prvej časti sa konštatuje; Ak poskytovateľ tieto skutočnosti vyzerá tretím osobám, zaväzuje sa zaplatiť záujemcovi zmluvnú pokutu vo výške 10.000, Eur a to do 30 dní odo dňa porušenia zmluvnej povinnosti, v druhej, v rozpore z prvou časťou vety : za každé vyzeranie uvedenej skutočnosti bude poskytovateľ povinný zaplatiť zmluvnú pokutu zvlášť. Prvá časť vety definuje sankcionovanú povinnosť spôsobom, že hovorí o vyzeraní nie jednej, ale týchto skutočností, teda viaže vznik zmluvnej pokuty na minimálne vyzeranie dvoch a viac a skutočností tvoriacich obchodné tajomstvo, navyše musí ísť o vyzeranie nie jednej inej osobe, ale viacerým iným osobám (použitie spojenie vyzerá tretím osobám - množné číslo, nie tretej osobe), teda dvom a viac osobám.“ Podľa prvej vety, „pri vyzeraní dvoch (2) a viac skutočností dvom(2) a viac iným osobám, zakladá nárok na zmluvnú pokutu v sume 10.000,-Eur, teda jednu pokutu v tejto výške v úhrne za vyzeranie týchto (množné číslo) skutočností (nie za vyzeranie tejto skutočnosti). Následne, ale v druhej časti vety sa hovorí o každom vyzeraní uvedenej skutočnosti - už sa používa jednotné číslo, avšak v tejto časť nie je uvedená výška sankcie za vyzeranie jednej skutočnosti tvoriacej obchodné tajomstvo. Už z kontextu uvedených okolností je viac než zrejmé, že dohoda o zmluvnej pokute, kde v jednej vete sa hovorí o dvoch rôznych momentoch vzniku nároku na zmluvnú pokutu, nemôže byť platné, nakoľko je neurčitá.“

35. V odvolaní žalovaný uviedol, že „takáto koncepcia zmluvnej pokuty bola súdnou praxou označená za neprípustnú, čoho potvrdením je nasledujúce rozhodnutie najvyššej súdnej autority : Dohoda o zmluvnej pokute musí byť uzavretá písomne a musí v nej byť určená výška pokuty alebo v nej musí byť určený spôsob jej určenia. Výšku zmluvnej pokuty možno určiť jednorazovo pevnou sumou, prípadne v percentách, či zlomkom ceny alebo aj ako sumu, ktorá sa môže určitým spôsobom opakovať. Jej výška alebo spôsob určenia však musí byť vyjadrená jednoznačne, rovnako ako zmluvná povinnosť, pre prípad porušenia ktorej bola zmluvná pokuta dojednaná, inak je takáto dohoda neplatná. Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. M Obdo V 4/2003.“ V danom prípade ustanovenie o zmluvnej pokute na strane jednej hovorí o pokute 10.000,- Eur pri vyzeraní viacerých skutočností viacerým tretím osobám, vzápätí ale hovorí o povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu za vyzeranie jednej skutočnosti, ale už nehovorí o výške pokuty za vyzeranie jednej skutočnosti. Uvedená konštrukcia zmluvnej pokuty stavia zjavne na vyzeraní skutočností tretím osobám. Ak osoba pošle sama sebe e-mailovú správu z jednej adresy na adresu druhú, ktorá mu patrí, potom je nemožné hovoriť, že išlo o vyzeranie skutočností tretej osobe, ale „vyzeranie skutočnosti samému sebe“, čo nie je sankcionovateľné v zmysle daného dojednania. „V konaní nebolo sporné, že e-mailové adresy E. a a@b.c patrili žalovanému. V danej veci nebolo preukázané žiadne vyzeranie tretím osobám, a tieto tretie osoby neboli žalobcom ani označené, ani vypočuté, ani identifikované, preto v tomto smere nebol preukázaný základný znak pre možnosť uplatnenia zmluvnej pokuty - vyzeranie tretím osobám (najmenej 2 iným osobám rozdielnym od osoby žalovaného).“ Podľa prvej vety sú chránené iba tie okolnosti, o ktorých sa poskytovateľ má dozvedieť pri vykonávaní činnosti podľa tejto zmluvy. Skutočnosti, o ktorých sa mohol dozvedieť mimo rámca plnenia tejto zmluvy takto chránené nie sú. V tomto kontexte treba poukázať na to, že žalovaný bol od 20.5.2009 do 13.6.2013 spoločníkom žalobcu a od 20.5.2009 do 14.7.2011 dokonca štatutárnym zástupcom žalovaného, teda ex lege vyplývajúcim z práv konateľa a spoločníka spoločnosti s ručeným obmedzením mal prístup k všetkým informáciám týkajúcim sa danej spoločnosti. Uvedené dojednanie je navyše v rozpore s pravidlami poctivého obchodného styku. Samotné vyzeranie akejkoľvek skutočnosti, ktorá sama osobe nemá ani len povahu obchodného tajomstva, a nespôsobuje podniku žiadnu škodu, totiž nemôže byť sankcionovaná tak vysokou zmluvnou pokutou 10.000,- Eur, ako to vyložil okresný súd. Z pohľadu zásad primeranosti zmluvnej pokuty, by bol výklad uvedeného ustanovenia prijatého žalobcom a osvojeným si okresným súdom nezohľadňujúcim súdnu prax, osobitne kritériá vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Ob0 283/98, podľa ktorého : „Pri posudzovaní primeranosti výšky zmluvnej pokuty súd prihliada na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti. Zmluvnú pokutu vo výške jednej päťdesiatiny z hodnoty zabezpečovaného záväzku nemožno považovať za neprimeranú.“ Samotný základ nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty v danej veci nebol podľa žalovaného naplnený a ani preukázaný. „O všetkom, o čo išlo v posudzovaných e-mailoch sa žalovaný dozvedel nie ako poskytovateľ v zmysle zmluvy o spolupráci, ale ako spoločník a konateľ žalobcu. Ak tieto informácie získal z titulu svojho postavenia spoločníka a konateľa, bolo by možné jeho konanie sankcionovať jedine podľa spoločenskej zmluvy, resp. zmluvy o výkone funkcie štatutárneho zástupcu, tieto zmluvy však žiadne takéto nároky neobsahovali.“

36. V odvolaní žalovaný namietal, že „a) nebolo preukázané, že by práve odporca preposlal mailové správy označené žalobcom. Znalecký posudok č. 18/2015 v tomto kontexte nie je žiadny dôkaz, nakoľko znalec ani len neposudzoval, kto mal e-maily posielať, sám žalovaný to poprel a naznačil, že e-maily mohla preposielať osoba jemu blízka a znalec aj k samotného faktu, odkiaľ kam mali byť e-maily zaslané, uviedol, že s najväčšou pravdepodobnosťou. Znalec sa ale nevyjadroval k tomu, z akého prístroja, a najmä kým mali byť maily posielané. V tomto smere jednoznačne žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, keď nepredložil dôkaz, ktorý by preukazoval, že autorom odoslania týchto mailov bol odporca osobne. b) nebolo preukázané vyzradenie žiadnej skutočnosti tretím osobám, žiadna tretia osoby nebola v konaní vypočutá, nik teda nepotvrdil, že by mu žalovaný vyzradil nejaké okolnosti tvoriace predmet obchodného tajomstva žalobcu. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. c) nie je pravdivý skutkový záver súdu, že spoločnosť APPEL TRADE, s. r. o. nemala v predmete podnikania predaj svietidiel a osvetľovacej techniky. Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra tejto spoločnosti, predmetom jej podnikania je aj kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod) alebo iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod), ako aj sprostredkovanie v oblasti obchodu. Táto spoločnosť teda bola oprávnená nakupovať a predávať akýkoľvek tovar, resp. sprostredkovať jeho predaj iným subjektom. Treba podotknúť, že na predaj svietidiel a osvetľovacej techniky nie je žiadna špeciálna živnosť, ide o bežnú obchodnú činnosť, krytú živnostenským oprávnením na maloobchod či veľkoobchod (rovnako to má v predmete podnikania aj žalobca). Tu treba poukázať aj na to, že samotný predaj elektrických svietidiel nemá v predmete podnikania ani navrhovateľ. Preto uvedená spoločnosť APPEL TRADE, s. r. o. bola oprávnená nakúpiť tovar od navrhovateľa prostredníctvom odporcu resp. sprostredkovať jeho predaj svojmu obchodnému partnerovi v Ruskej federácii. Údaje o ponúkaných produktoch za tým účelom poskytnuté, preto boli nie porušením povinností žalovaného, ale práve naopak, vyplývali z jeho záväzku predávať tovar žalobcu. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným nezakazovala ponúkať predávaný tovar a poskytovať o ňom potrebné informácie tretím osobám. Ak by sa pripustilo, že poskytovanie takýchto údajov tretím osobám obchodnými zástupcami, akým bol žalovaný vo vzťahu k žalobcovi, je sankcionovateľné, potom by sa znemožnil reálny výkon činnosti obchodného zástupcu. „d) poskytovanie údajov o produktoch žalobcu tretím osobám bolo základným znakom činnosti žalovaného v zmysle označenej zmluvy o obchodnej spolupráci. Žalovaný, okrem toho, že bol konateľ a spoločník, pracoval pre spoločnosť Finelux, s.r.o., pričom zmluvný základ ich spolupráce tvorila Zmluva o spolupráci. V zmysle tejto zmluvy bolo povinnosťou žalovaného dojednávať obchody pre Finelux v segmente predaja svietidiel a osvetľovacej techniky. Podľa tejto zmluvy nebolo zakázané zasielanie informácií potencionálnym klientom o produktoch a segmente predávanom spoločnosťou Finelux s. r. o., pričom jedným z potencionálnych klientov bol aj APPEL TRADE, s. r. o., ako vyplýva z čestného prehlásenie tejto spoločnosti z 22.8.2017. Povinnosťou žalovaného bolo zabezpečovať odberateľov pre kúpu svietidiel žalobcu a informovať ich o tom, aký produkt spoločnosť Finelux, s. r. o. ponúka a za akú cenu a aké sú parametre týchto výrobkov a informovať potencionálnych kupujúcich o týchto výrobkoch. Konanie, ktoré žalobcovi vadí podľa žaloby, je teda predmetom povinností žalovaného ako poskytovateľa, a preto to nemôže byť súčasne sankcionované zmluvnou pokutou, e) prílohy e-mailov, na ktoré poukazuje žaloba, neobsahujú žiadne obchodné tajomstvo, neobsahujú žiadnu informáciu o klientoch spoločnosti Finelux, ani o jeho obrate a neinformujú ani o výške odmeny poskytovateľa.“ Všetky e-mailové správy, na ktoré poukázal žalobca, mali byť odosielané v čase, keď platila Zmluva o obchodnej spolupráci, teda v čase, keď žalovaný bol povinný ponúkať na predaj svietidlá a osvetľovaciu techniku predávanú spoločnosťou Finelux tretím osobám. Nedá sa predávať produkt bez toho, aby predajca informoval potencionálneho záujemcu o jeho kvalitatívnych ukazovateľoch, o návode na obsluhu, o certifikácii tohto výrobku a podobne.

37. V odvolaní žalovaný uviedol, že vo všeobecnosti uviesť, že celé know-how predaja svietidiel priniesol do spoločnosti žalobcu žalovaný, ktorý predtým pôsobil v spoločnostiach LUCERNA SK s. r. o., a Angler s. r. o., ktoré vykonávali tú istú činnosť a svietidlá nakupovali od tých istých producentov ako neskôr žalobca. Žalovaný pritom do spoločnosti doniesol aj svoju sieť odberateľov, a tiež dokumentáciu potrebnú k predaju svietidiel, teda aj návody na použitie predávaných svietidiel, ktorých preklady sám zabezpečil. Do spoločnosti tak žalovaný doniesol nosný biznis predaja svietidiel a nákupu svietidiel od výrobcov z Číny, čomu následne zodpovedalo aj postavenie žalovaného, ktorý bol spoločníkom žalobcu od 20.5.2009 do 13.6.2013 a konateľom od 20.5.2009 do 29.7.2011. O všetkom čo sa biznisovej stránky činnosti žalobcu týka, teda vedel z pozície spolumajiteľa spoločnosti a jej štatutárneho zástupcu. Ak aj súčasne uzatvoril zmluvu o spolupráci, tá sa týkala v podstate obchodného zastúpenia spoločnosti, a dojednávania predaja tovaru žalobcu. Rozsah činnosti obchodného zástupcu, resp. poskytovateľa

v zmysle zmluvy o spolupráci bol užší ako rozsah práv spoločníka a konateľa, a tieto dve pozície žalovaného je na mieste odlišovať aj preto, že zmluvná pokuta sankcionovala len vyzradenie okolností, o ktorých sa mal dozvedieť ako poskytovateľ. Vyzradenie tých skutočností, o ktorých sa žalovaný dozvedel ako spoločník a konateľ v zmysle uvedeného ustanovenia Zmluvy o spolupráci, sankciovatelná nebola.

38. Žalovaný v odvolaní uviedol, že pokiaľ ide o jednotlivé e-mailové správy, tak e-mailová správa z 03.12.2011, jej obsahom mala byť Zmluva o spolupráci medzi Fineluxom a D. P.. Žalovaný v rámci zakladania biznisu spoločnosti žalobcu najal pre spoločnosť spolupracujúce osoby, medzi ktorými bol aj D. P.. Tohto pre spoluprácu pre žalobcu oslovil žalovaný, ktorý s ním uzatvoril aj Zmluvu o spolupráci. O existencii Zmluvy o spolupráci sa dozvedel ako spoločník a konateľ, pričom uzatváranie zmlúv o spolupráci nepatrilo do predmetu činnosti poskytovateľa v zmysle Zmluvy o spolupráci. O tejto zmluve sa dozvedel tak, že žalovaný ju s D. P. priamo dojednal a uzatvoril, preto nejde o skutočnosť, o ktorej by sa dozvedel pri plnení zmluvy o spolupráci, ale o skutočnosť, o ktorej sa dozvedel ako spolumajiteľ spoločnosti a jej štatutárny zástupca. Medzi predmety činnosti poskytovateľov pracujúcich pre Finelux, s. r. o. v zmysle Zmluvy o spolupráci nepatrilo dojednávanie zmlúv o spolupráci s inými obchodnými zástupcami. Navyše je treba poukázať, že Zmluva o spolupráci, ktorú mal uzatvorenú žalovaný a tá, ktorú mal uzavretú D. P., sú okrem označenia záujemcu identické, neobsahujú žiadne ustanovenia, ktoré by tvorili predmet obchodného tajomstva žalobcu, a pokiaľ ide o samotnú Zmluvu o spolupráci, takýto typ zmluvy nie je vôbec vymedzený ako dôverná skutočnosť. V tejto zmluve nie je uvedené meno žiadneho klienta spoločnosti Finelux, to znamená, sám pán P. je de facto spolupracujúca osoba, resp. obchodný zástupca. „Táto skutočnosť nie je ani dôverná, ani tajná, pretože aj pán P. vystupoval v mene firmy Finelux, ponúkal na predaj ich tovary, ani nikomu netajil, že je zástupcom tejto spoločnosti. Teda vyzradením toho, že pán P. je spolupracujúcou osobou s firmou Finelux, nemohlo dôjsť k vyzradeniu žiadnych dôverných skutočností, lebo išlo o verejne známu skutočnosť, - e-mailová správa z 09.01. 2012 : touto mala byť zaslaná obchodná ponuka obchodného partnera z Číny, písaná v inom ako slovenskom jazyku, zrejme čínskej angličtine. Jej text je nasledujúci: „Drahý E., tu je H. z CTS Lab, som rada, že sa znovu kontaktujeme. Nový rok prichádza, prajem Ti všetko najlepšie. Veľmi pekne ďakujem za opätovnú podporu a dôveru pre CTS Lab. Testovanie certifikácie inšpekčný servis. Verím, že budeme mať skoro šancu spolupracovať v nadchádzajúcom novom roku a chceme urobiť to najlepšie pre spoluprácu s Tebou. V prílohe, prosím láskavo, pozri referenciu zaujímavú pre Teba. Fotometria, ktorú sme urobili testom IEES LM79, aktualizované novinky, kde REACH sa aktualizoval na REACH73. Viac informácií o testoch a certifikáciách je na našom webe www.cts-lab.com". V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol ešte pred jeho pôsobením v spoločnosti žalobcu pracovne v Číne, kde nadviazal mnohé obchodné partnerstvá. Ako vyplynulo z výpovede žalovaného na poslednom pojednávaní a z listinných dôkazov ním predložených po rozhodnutí odvolacieho súdu, žalovaný realizoval pracovné cesty do Číny v čase 27.-30.10.2006 prostredníctvom pôsobenia žalovaného v spoločnosti LUCERNA SK, s.r.o., a v čase 28.-31.10.2007 prostredníctvom pôsobenia žalovaného v spoločnosti Angler s.r.o.. Vyššie uvedený mail je dôsledkom nadviazania obchodných stykov z týchto pracovných ciest v minulosti, nemá nič spoločné v činnosťou spoločnosti Finelux, s.r.o. a už vôbec nie s činnosťou žalovaného. Samotný zástupca žalobcu aj na poslednom pojednávaní túto okolnosť nespochybnil, a sám ani len nevedel, o akú spoločnosť z Číny sa jedná, a v akej veci mal byť zaslaný daný mail, pričom priznal, že Finelux, s.r.o. neurobil žiadny obchod s uvedeným čínskym laboratóriom. Spoločnosť, ktorá zaslala žalovanému, nie Fineluxu, s.r.o. nie je výrobcom svietidiel, ale len spoločnosťou ponúkajúcou realizáciu atestov, ale ani táto aktivita nebola pre Finelux, s. r. o. nikdy realizovaná. „Daná správa bola pôvodne zaslaná nie Fineluxu, s. r. o. ale žalovanému ako fyzickej osobe, čo je zrejme už z oslovenia v jej úvode. To znamená, že obsahom tejto emailovej správy nie je nič čo sa týka spoločnosti Finelux. Je to všeobecný odkaz na webovú stránku spoločnosti z Číny, ktorá poskytuje laboratórne testy a ktorá navyše všeobecne rozposiela takéto nevyžiadané emaily komukoľvek a propaguje svoje výrobky. Medzi touto spoločnosťou CTS Lab z Číny a spoločnosťou Finelux nebola uskutočnená žiadna obchodná spolupráca, čo potvrdil aj konateľ žalobcu. Nebol to klient Fineluxu, nebol to žiaden obchodný partner Fineluxu, a len osoba, ktorá odprezentovala ponuku na laboratórne testy s novoročným práním. Poskytnutím takéhoto e-mailu, opäť, nemohlo dôjsť k naplneniu tej skutkovej podstaty zmluvnej pokuty a už vôbec nie k porušeniu obchodného tajomstva a vyzradeniu informácií, ktoré by boli predmetom obchodného tajomstva spoločnosti Finelux.“

39. V odvolaní žalovaný uviedol vo vzťahu k všetkým uvedeným mailom, že je potrebné v prvom rade poukázať na to, že spoločnosť Appel Trade, s.r.o. bola žalovaným oslovená ako potencionálny odberateľ výrobkov žalobcu. Z čestného prehlásenia tejto spoločnosti je viac než zrejme, že táto

spoločnosť mala záujem pre svojho odberateľa sprostredkovať nákup tovaru od Finelux, s.r.o., ktorý jej ponúkal žalovaný. V rámci obchodných jednaní jej mali byť oznámené informácie o kvalitatívnych ukazovateľoch ponúkaných výrobkov, najmä certifikát a tiež návod na použitie. Poskytnutím týchto informácií, ktoré sú bežne dostupné a osvedčujú legitimitu predaja určitého konkrétneho výrobku na trhu, nedochádza k protiprávnej činnosti, ale naopak, ide o bežnú súčasť predaja, ide o poskytnutie informácie o výrobku. Žalovaný, ak chcel predávať výrobky žalobcu, bol povinný o nich poskytnúť záujemcom o kúpu kompletné informácie, a ak tak urobil, nemožno to hodnotiť ako zakladajúce zmluvnú pokutu. Poukázal na čestné prehlásenia Ing. N. Y., BKL elektro MT, s. r. o., ENERGETIKA Ružomberok, spol. s r.o., a KONEX elektro, spol. s r. o., preukazujúce spôsob výkonu činnosti obchodného zástupcu žalobcu, ktorý je identický s činnosťou žalovaného pri ponúkaní výrobkov prostredníctvom Appel Trade, s.r.o.

- „e-mailová správa z 12.01.2012, jej obsahom mal byť návod na použitie výrobku - svetla. Žalovaný tento návod sám vyrobil, a zabezpečil jeho preklad v rámci výkonu činnosti spoločníka a konateľa žalobcu (čo súčasný konateľ žalobcu nepoprel). Navyše na pojednávaní žalovaný predložil súdu ním pre účely tohto konania zakúpené svietidlo, ktorého súčasťou je aj návod na obsluhu. Návod na použitie lampy, ktorá bola predávaná spoločnosťou Finelux nie je predmetom obchodného tajomstva tejto spoločnosti, ide o verejne dostupnú informáciu, navyše informáciu, ktorá sa v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľov povinne prikladá k výrobku a môže si ju zistiť ktokoľvek kto výrobok získa alebo kúpi. Daný návod na použitie, bol preložený do slovenského jazyka práve žalovaným, on ho teda vytvoril ešte počas pôsobenia u predchádzajúcich zamestnávateľov, pretože rovnaké svietidlá predával ešte dávno pred vznikom spoločnosti Finelux a mnohých klientov spoločnosti Finelux preniesol z pôvodného svojho pôsobiska. Spoločnosť Finelux nie je výrobcom tohto svietidla, ona ich len nakupuje z Číny od tamojších výrobcov, a tieto svietidlá následne predáva aj na slovenskom trhu. Návod na použitie poskytuje výrobca, ktorý je zo zahraničia a vyhotovuje sa len preklad tohto návodu, ktorý urobil odporca osobne a zverejnením návodu na použitie výrobku predsa nemôže dôjsť k zásahu do obchodného tajomstva navrhovateľa, lebo to ani obchodným tajomstvom nie je. Odporca pri predaji svietidiel jednoducho nemohol zákazníkovi neposkytnúť pri obchode všetky informácie o výrobku, teda aj informáciu o tom, ako sa výrobok používa.“

- „e-mailová správa z 12.01.2012 : certifikát CE na vybrané svietidlá vydal výrobca tohto svietidla a ním bola Kórejská spoločnosť, to znamená, že certifikát CE na daný výrobok nie je obchodným tajomstvom spoločnosti Finelux, ale uvedenej kórejskej spoločnosti, a informáciou produkovanou výrobcom takéhoto produktu a to znamená, výrobcom bol dodávateľ z Kórei. Informáciu o tomto výrobcovi doniesol do spoločnosti Finelux, s. r. o. žalovaný nakoľko s touto spoločnosťou obchodoval ešte predtým ako vstúpil do Fineiuxu, s. r.o., a takisto priniesol certifikáty tejto spoločnosti, o ktorých sa teda dozvedel dávno pred jeho vstupom do Finelux, s. r. o.. Certifikát CE na lampu 4000, ktorý bol prílohou daného mailu vo Fineluxe sa taká nepredávala, odporca mal snahu realizovať a ponúknuť túto lampu záujemcovi z Ruska prostredníctvom APPEL TRADE s. r. o. a preto bol oprávnený poskytnúť tieto všeobecné informácie o produkte potencionálnemu obchodnému zástupcovi v čase platnosti zmluvy o obchodnej spolupráci. Text tohto mailu znie : „Drahá pani D. D., dlho sme sa nerozprávali. Ako sa Vám darí? Začali sme exportovať distribučným kanálom v USA kostko Volesev počas veľkej prázdninovej sezóny, v budúcom roku očakávame nárast. Pretože máme CE certifikáty na sériu LED 4000, 4100, 4200, 4300, 4400, bol by som rád, aby ste ich použili pre Vaše obchodné ponuky a aby Vám pomohli pri objednávkach. Teraz sme vybavení CE certifikátom nielen na napájači adaptér, ale aj na samotné svietidlo, viac sa sústreďíme na európske krajiny. S pozdravom G. E., manažér. " Uvedený mail je adresovaný už odosielateľom konateľke APPEL TRADE s. r. o. D. D., nejde teda ani len o písomnosť patriacu žalobcovi, nemá nič spoločného so žalobcom, pričom CE certifikát je doklad o zhode výrobku a jeho schopnosti byť ponúkaný aj na európsky trh a tento certifikát poskytuje výrobca produktu. Finelux nebol výrobcom daného typu lúč, bol obvyčajným predajcom, ktorú ju mohol nakúpiť od výrobcu a následne predávať.“

- „e-mailová správa z 23.02.2012 : znalec pribratý do konania v závere znaleckého posudku vyslovil, že nie je schopný identifikovať túto správu. To znamená, že z pohľadu dokazovania nebolo preukázané ani len to, že mala byť zaslaná z adresy odporcu. Podľa tvrdenia žaloby jej prílohou mala byť právny rozbor, ktorý je v podstate obvyčajným prepisom jedného zákona a jednej smernice. Zákon o certifikácii výrobkov a európska smernica, ktorá túto otázku upravuje je a ktoré sú v nej citované sú pritom verejne dostupný údaj, prístupný každému zverejnením v Zbierke zákonov a preto nie je predmetom obchodného tajomstva a ním byť nemôže. O existencii tohto právneho stanoviska z 2. 9. 2010 sa žalovaný dozvedel ako spoločník a konateľ, iní obchodní zástupcovia ním nedisponovali, nejde teda o skutočnosť, o ktorej by sa dozvedel pri plnení zmluvy o spolupráci.“

40. V odvolaní žalovaný uviedol, že údajným preposlaním týchto správ nedochádza ani k vyzradeniu totožnosti klienta žalobcu, ani k definícii obratu, ani nie je zverejnená výška vyplácania odmeny, tak ako to prezumoval ods. 5. čl. V. Zmluvy o spolupráci, navyše nejde o skutočnosti, o ktorých by sa žalovaný dozvedel pri plnení Zmluvy o spolupráci, ale o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pred vstupom do Finelux, s. r. o., resp. ako spoločník a štatutár žalobu, preto nemohlo objektívne dôjsť k naplneniu dikcie ustanovenia o zmluvnej pokute. Uvedené okolnosti neboli okresným súdom komplexne, resp. správne vyhodnotené a posúdené, z pohľadu vlastnej podstaty a účelu inštitútu zmluvnej pokuty, a aj preto je napádané rozhodnutie z pohľadu základu nároku na zmluvnú pokutu, podľa žalovaného, vecne nesprávne a neakceptovateľné z pohľadu spravodlivosti a zákonnosti. Pri dôslednom posúdení danej veci a všetkých do úvahy prichádzajúcich skutkových okolností a právnych súvislostí nebolo na mieste priznať žalobcovi nárok na zaplatenie žiadnej zmluvnej pokuty. „Ak by bol daný základ nároku na zmluvnú pokutu, potom okresným súdom uplatnené moderačné právo bolo podľa mienky žalovaného adekvátne použité“. Navrhol, aby Krajský súd v Žiline ako súd odvolací zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, resp. aby dané súdne rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

41. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že s takto uzavretým dokazovaním čo do základu žaloby a preukázania skutkového stavu sa žalobca v plnom rozsahu stotožnil. S otázkou platnosti čl. V. ods. 5 Zmluvy o spolupráci, ktoré zakotvuje zmluvnú pokutu, sa súd prvej inštancie podľa žalobcu adekvátne a dostatočne vysporiadal v napádanom rozsudku. Považoval za dostatočné odôvodnenie rozsudku v časti, kde sa súd prvej inštancie podrobne zaoberá okolnosťami, ktoré založili záver o porušení zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného. K argumentácii žalovaného, že sa o informáciách, ktoré posunul tretím osobám, dozvedel ako spoločník a konateľ žalobcu, nie ako poskytovateľ v zmysle Zmluvy o spolupráci, a teda ani nemal vzniknúť nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa Zmluvy o spolupráci, uviedol, že túto argumentáciu považoval za vyslovene dolóznu a logicky neudržateľnú. Porušenia povinnosti zachovávať mlčanlivosť podľa Zmluvy o spolupráci sa žalovaný dopustil v čase, keď už nebol konateľom. Žalovaný svoju obranu o tom, že sa informácie, ktoré neoprávnene sprístupnil tretím stranám, dozvedel nie pri výkone činnosti poskytovateľa podľa Zmluvy o spolupráci, ale ako konateľ a spoločník žalobcu žiadnym spôsobom nepreukázal. „Je však potrebné uviesť, že nie je možné odlíšiť a oddeliť jednotlivé formy „fungovania“ žalovaného v spoločnosti, keďže tieto sú navzájom prepojené ako spojené nádoby a argument žalovaného, ktorým sa chce vyvinúť podľa nášho názoru, skôr pôsobí ako priťažujúca okolnosť a poukazuje na jeho podivný charakter. Tvrdiť, že E. V. - Poskytovateľ služieb môže pripravovať o majetok a škodiť vlastnej spoločnosti, kde je spoločníkom, argumentujúc, že sa diskretné informácie - obchodné tajomstvo dozvedel nie ako Poskytovateľ, ale ako spoločník a konateľ, je prinajmenšom scestné a neakceptovateľné.“ Absurdnosť uvedenej argumentácie podčiarkuje fakt, že žalovaný súdom prvej inštancie priznanú sumu čo do istiny (2.000,- Eur) uhradil dňa 13.12.2017. Ak by žalovaný s rozsudkom nesúhlasil v zmysle jeho odvolania (čo do základu nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty), určite by sumu 2.000 Eur po vydaní napádaného rozsudku žalobcovi neuhradil.

42. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené na vyjadrenie žalovanému, ktorý sa k doručenému vyjadreniu nevyjadril k momentu rozhodovania odvolacieho súdu (doručenka č.l. 445 rub spisu).

43. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril (doručenka č.l. 431 rub spisu).

44. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol a ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9% úroky z omeškania ročne zo sumy 500 Eur od 09.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 500 Eur od 12.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 500 Eur od 12.02.2012 do zaplatenia a zo sumy 500 Eur od 25.03.2012 do zaplatenia potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne rozhodnutie, rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania odvolací súd zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v zmysle § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie, pripustil späťvzatie žaloby o zaplatenie 2.000,- Eur, rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením v tejto časti zrušil a konanie o zaplatenie 2.000,- Eur

s príslušenstvom zastavil podľa § 144 CSP. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

45. Je zrejmé, že voči rozsudku okresného súdu podali odvolanie tak žalobca, ako i žalovaný. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, § 365 ods. 1 písm. f) CSP a § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalovaný podal odvolanie tak do vecno-právnej, ako i procesno-právnej roviny.

46. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

47. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

48. Podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

49. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

50. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

51. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

52. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

53. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré sporové strany vymedzili v podaných odvolaniach a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaných odvolaní sporových strán. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutých meritórnych výrokov rozsudku okresného súdu a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

54. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolania žalobcu a žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/21/2019-480 zo dňa 18.09.2019, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

55. Žalobca v odvolaní namietal závery okresného súdu, ktorý moderoval ním uplatnenú zmluvnú pokutu a mal za to, že postup okresného súdu bol v rozpore s § 301 Obchodného zákonníka. Poukázal pritom na odbornú literatúru, z ktorej vyplýva, že zmluvná pokuta má sankčnú povahu a povinnosť uhradiť

ju je konštruovaná bez ohľadu na potrebu vzniku škody. Vznik škody nie je podmienkou uplatnenia moderačného práva, alebo okolnosťou limitujúcou spodnú hranicu zníženia zmluvnej pokuty. Zdôraznil, že nemal povinnosť preukazovať výšku škody, ktorá mu vznikla konaním žalovaného. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu sa odvolací súd dôsledne oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti. Okresný súd v napadnutom rozsudku citoval § 301 Obchodného zákonníka, ktorý zakladá oprávnenie súdu neprimerane vysokú zmluvnú pokutu znížiť, pričom jej primeranosť posudzuje s prihliadnutím na hodnotu a význam povinností, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje. Konštatoval tiež, že z povahy inštitútu zmluvnej pokuty vyplýva, že v určitom zmysle okrem zabezpečovacej funkcie plní aj funkciu paušalizovanej náhrady škody, keď uľahčuje veriteľovi, v danom prípade žalobcovi, postavenie v prípadnom spore, pretože nemusí preukazovať výšku škody a právo na pokutu má, aj keď mu žiadna škoda nevznikla. Okresný súd mal za to, že v danom prípade, i keď porušil žalovaný zmluvné povinnosti, žalovanému nevznikla škoda, resp. takúto škodu nepreukázal, z toho dôvodu mal okresný súd za to, že zníženie zmluvnej pokuty je v danom prípade odôvodnené a zohľadňuje kritériá § 301 Obchodného zákonníka. Tiež poukázal na „rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obdo V 93/2004“, kedy použitie moderačného práva je určitým zásahom do zmluvnej voľnosti účastníkov zmluvného vzťahu. Zároveň konštatoval, že právo na zmluvnú pokutu vzniká bez ohľadu na to, či porušením zmluvnej povinnosti vznikla oprávnenému škoda medzi zmluvnou pokutou a škodou vzniknutou porušením zmluvnej povinnosti, resp. povinnosťou ju uhradiť je určitá súvislosť, a to, že práve výška škody by mala byť limitom, ktorý stanovuje spodnú hranicu možného zníženia zmluvnej pokuty. S uvedenými závermi okresného súdu sa odvolací súd stotožnil ako s vecne správnymi. Zároveň okresný súd konštatoval, že priznanie zmluvnej pokuty vo výške 10.000 Eur za každé porušenie povinností by bolo neúmerne prísnu a bezdôvodnou sankciou, pričom žalobca v súvislosti s porušením dohodnutých povinností nepreukázal skutočnú škodu, ktorá mu mala vzniknúť. Z uvedených dôvodov, keďže bolo preukázané porušenie zmluvne dojednaných povinností zo strany žalovaného, znížil zmluvnú pokutu, a to zo sumy 10.000 Eur na 500,- Eur, vychádzajúc pritom z povahy a samotnej podstaty zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, keď žalovaný na základe Zmluvy o spolupráci sa zaviazal vykonávať činnosti v zmysle uzatvorenej zmluvy, tieto činnosti sa zaviazal vykonávať riadne a včas, dodržiavať pri vystupovaní všetky zásady slušného správania, poskytovať záujemcovi, teda žalobcovi efektívne, kvalitné služby, nepoškodzovať dobré meno a povesť záujemcu, za čo sa mu zaviazal žalobca poskytovať odmenu vo výške 500 Eur mesačne + výkonnostnú triedu. Vzhľadom na tieto okolnosti potom okresný súd v nadväznosti na priznanú a vyplácanú odmenu a vzhľadom na porušenie povinností zo strany žalovaného znížil zmluvnú pokutu na 500,- Eur. Napriek odvolacím dôvodom žalobcu sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa ako s vecne správnymi. Odvolací súd sa nemohol nestotožniť so žalobcom, v rovine záveru, ktorý bol uvedený v jeho odvolaní, že žalobca má povinnosť sám od seba preukazovať výšku škody, ktorá mu vznikla konaním žalovaného. Nie je povinnosťou žalobcu preukázať výšku vzniknutej škody, v konečnom dôsledku je výslovne v dispozícii sporovej strany, aké dôkazné prostriedky poskytne súdu na preukázanie svojich tvrdení. Preukázanie škody nie je teda povinnosťou a okresný súd ani takýmto spôsobom neformuloval svoje závery v rovine preukázania výšky škody tak, ako to uvádzal žalobca v odvolaní. Ak žalobca vyčítal okresnému súdu, že zohľadňoval pri spustení, aktivovaní mechanizmu moderovania dohodnutej zmluvnej pokuty škodu, teda výšku škody, tak uvedený prístup okresného súdu nie je možné považovať ako vecne nesprávny, ak okresný súd podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnocoval pri uplatnení moderačného práva hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti a zároveň okresný súd konštatoval, že zmluvná pokuta plní určitú funkciu paušalizovanej náhrady škody a konštatoval, že výška škody by mala byť limitom, ktorý stanovuje spodnú hranicu možného zníženia zmluvnej pokuty. Ak aj okresný súd nezistil existenciu škody a znížil zmluvnú pokutu na 500,- Eur mesačne, s tým že konštatoval v rozsudku „...vychádzajúc pritom z povahy a samotnej podstaty zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, keď žalovaný na základe zmluvy o spolupráci sa zaviazal vykonávať činnosti v zmysle uzatvorenej zmluvy, tieto činnosti sa zaviazal vykonávať riadne a včas, dodržiavať pri vystupovaní všetky zásady slušného správania, poskytovať záujemcovi, teda žalobcovi efektívne kvalitné služby, nepoškodzovať dobré meno“, pričom došlo k porušeniu týchto povinností zo strany žalovaného a východiskom pre výšku zmluvnej pokuty bola jednak dohodnutá odmena žalovaného vo výške 500,- Eur, ako i zistenie, že škoda ako taká žalobcovi nevznikla, tak s týmito závermi ako vecne správnymi sa odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu stotožnil, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

56. Ak v rámci podaného odvolania poukazoval žalobca na listinný doklad doložený na poslednom pojednávaní, z ktorého malo vyplývať, že v dôsledku konania žalovaného došlo k poklesu objednávok

v spoločnosti žalobcu, tak odvolací súd uvádza, že uvedené skutočnosti podľa odvolacieho súdu nepreukazovali, že práve konaním žalovaného došlo k poklesu objednávok a ani k vylúčeniu skutočností, že uvedený pokles nemohol byť zapríčinený i inými činiteľmi.

57. Žalobca v odvolaní namietal postup okresného súdu, keď použil moderačné právo, z dôvodu, že žalobca nevyčíslil škodu, tak podľa zistení odvolacieho súdu uvedený záver predsa nevyplýva *expressis verbis* z napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého vyplývajú i iné skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre aplikáciu moderácie okresným súdom. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo/52/2010 zo dňa 24. júna 2010). Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 81/2010 z 1. mája 2010). Bolo podľa odvolacieho súdu primárne na žalobcovi, aby dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, predložil. Túto povinnosť nemôže prenášať na súd. Nemožno podľa odvolacieho súdu, v tomto smere, odhliadnuť od tvrdení žalobcu v konaní pred súdom prvého stupňa a potom v odvolacom konaní, od ktorých sa potom odvíjalo právne hodnotenie daného skutkového stavu okresným súdom, ktoré potom v intenciách vyššie uvedených odvolacích dôvodov nebolo možné odvolacím súdom, po vykonaní odvolacieho prieskumu, vyhodnotiť ako nesprávne. „...Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené...“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 1/2010). Odvolací súd, po vykonaní odvolacieho prieskumu uvádza, že okresný súd v napadnutom rozsudku, v rovine vyhodnotenia nároku žalobcu rozhodne zásadu totožnosti ako i zásadu vylúčeného sporu, dodržal.

58. Okresný súd v danom prípade dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako ich posúdil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné bolo odôvodnenie v právnom posúdení veci. Pod právny posúdením veci sa v zásade rozumie podradenie súdom zisteného stavu pod hypotézu príslušnej právnej normy. Odôvodnenie rozsudku musí obsahovať, podľa akej právnej normy vec bola posúdená, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný súdom zistený skutkový stav. Ide tak o aplikáciu ako aj interpretáciu práva. Je potrebné uviesť, ako daný skutkový stav bol právne posúdený, ktorú právnu normu súd aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Uvedené v dostatočnej miere z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva. V tomto smere bolo dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, ale z odôvodnenia v ďalšom vyplynulo, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované, ktoré z citovaných zákonných ustanovení a ako sa premietli do samotného rozhodnutia okresného súdu vo veci. S dôrazom na vyššie uvedené skutočnosti, okolnosti prejednávanej veci nebol daný priestor pre odvolací súd pre záver, že napadnutý rozsudok okresného súdu je prekvapivé rozhodnutie.

59. V tomto smere krajský súd pre úplnosť poukazuje i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 119/03, podľa ktorého § 157 ods. 2 OSP (k momentu rozhodovania odvolacieho súdu § 220 ods. 2 CSP) je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, čo v danom prípade prvostupňový súd vo svojom napadnutom rozhodnutí dodržal.

60. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd konštatuje, že k takej žalobcom namietanej vade procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorá by predstavovala naplnenie § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ale ani podľa § 365 ods. 1 písm. b) nedošlo. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a

jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higijs c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril ku skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Tak, ako už odvolací súd v tomto rozhodnutí uviedol, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odčitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03). Zdôrazňuje odvolací súd, že to, že sa odvolatelia nestotožnili so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

61. Vo vzťahu k podaným odvolaniam v rovine vo veci samej, odvolací súd k vyššie uvedenému zvyrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalobcovi a ani žalovanému neboli porušené jemu patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalobca a ani žalovaný neboli vylúčení z výkonu žiadneho práva, ktoré im priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

62. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. sp. zn. IV. ÚS 19/2012, sp. zn. III. ÚS 37/2012).

63. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo podľa odvolacieho súdu vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa

ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

64. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietkam odvolateľov, ktoré boli odvolacím súdom vyhodnotené ako nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci, pričom odvolací súd naň poukazuje cez úpravu v 387 ods. 1, 2 CSP.

65. Z uvedených dôvodov sa preto odvolací súd nemohol stotožniť s odvolaním žalobcu a vyhodnotiť ho ako také, ktoré by malo vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu.

66. Proti rozsudku podal odvolanie i žalovaný, a to v podaní, ktoré smerovalo proti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené. Mal za to žalovaný, že boli splnené podmienky pre zamietnutie žaloby ako celku s tým, že dôraz kládol na argumentáciu, že dohoda o zmluvnej pokute je neplatná, a že nenastali okolnosti, ktoré by založili záver o porušení zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného. Z podania žalovaného pod bodom Ad. a) v odvolaní žalovaný zhodne s odvolaním, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 26.2.2016 (č.l. 255 a nasl. spisu), zotrval na argumentácii, že dohoda o zmluvnej pokute je neplatná od začiatku. V rovine tejto argumentácie žalovaného poukazuje odvolací súd na uznesenie odvolacieho súdu sp.zn. 14Cob/52/2016-319 zo dňa 27.4.2017, v ktorom pod bodom 43. vyslovil odvolací súd predbežný súhlas so závermi súdu prvého stupňa v rovine vyhodnotenia zmluvného dojednanja v čl. V. ods. 5. Zmluvy o spolupráci. V napadnutom rozsudku okresného súdu okresný súd venoval pozornosť čl. V. ods. 5 v bode 27. a prijal závery v bode 28. napadnutého rozsudku, ako i v bode 29., v ktorom uviedol i predbežný súhlas s uvedenou otázkou, vyslovený odvolacím súdom. Zároveň konštatoval okresný súd, že žiadne nové argumenty spochybňujúce otázku platnosti zmluvného dojednanja, resp. nové skutočnosti zo strany žalovaného v štádiu po zrušení prvého rozsudku okresného súdu preukázané neboli. Záver okresného súdu v tejto rovine v bode 29. však nenašiel premietnutie v odvolacej argumentácii žalovaného napriek tomu, že presne zhodná argumentácia žalovaného bola predmetom posúdenia v predchádzajúcom odvolacom konaní v tejto veci, čiže závery odvolacieho súdu vo väzbe na závery okresného súdu v predchádzajúcom rozhodnutí, ktoré bolo síce zrušené odvolacím súdom, avšak napriek tomuto zrušeniu bol vyslovený predbežný súhlas s týmito závermi v rozhodnutí odvolacieho súdu, neboli osobitne spochybnené v odvolaní (žalovaný zotrval na pôvodnej argumentácii), v ktorom závery odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 14Cob/52/2016-319 zo dňa 27.4.2017 nenašli premietnutie. Konštatuje tiež odvolací súd, že žalovaný mal dostatočný priestor na to, aby v prípade nesúhlasu s týmito závermi produkoval ďalšiu argumentáciu, v rámci ktorej by vytvoril okresnému súdu pre možnosť iného posúdenia skutočností uvádzaných v odvolaní pod bodom Ad. a). Znenie predchádzajúceho odvolania, ktoré bolo predmetom posúdenia odvolacím súdom a v terajšom konaní bolo doplnené o argumentáciu žalovaného, „...Máme za to, že samotný základ nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty v danej veci nebol naplnený a ani preukázaný. O všetkom, o čo išlo v posudzovaných mailoch sa žalovaný dozvedel nie ako poskytovateľ v zmysle zmluvy o spolupráci, ale ako spoločník a konateľ žalobcu. Ak tieto informácie získal z titulu svojho postavenia spoločníka a konateľa, bolo by možné jeho konanie sankcionovať jedine podľa spoločenskej zmluvy, resp. zmluvy o výkone funkcie štatutárneho zástupcu, tieto zmluvy však žiadne takéto nároky neobsahovali“. K uvedenej argumentácii žalovaného v odvolaní odvolací súd uvádza, že došlo k čiastočnému posunu v argumentácii žalovaného, ktorá nebola použitá

v predchádzajúcom odvolaní. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaného odvolací súd poukazuje na závery, ktoré vyslovil v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, že uvedená argumentácia vo vzťahu k celému obsahu spisového materiálu, výpovedi samotného žalovaného, jeho právneho zástupcu, ako i korešpondencie, ktorá je pripojená v spise, bez ďalšieho nevedli k odklonu od už konštatovaných záverov a odvolací súd sa bez ďalšieho nemohol stotožniť s tým, že o skutočnostiach uvádzaných v posudzovaných e-mailoch sa žalovaný dozvedel nie ako poskytovateľ v zmysle Zmluvy o spolupráci, ale ako spoločník a konateľ žalobcu. Uvedená odvolacím súdom argumentácia žalovaného potom zostala bez vplyvu na vecnú správnosť záverov okresného súdu v tejto rovine a bolo povinnosťou žalovaného, aby nielen tvrdil, ale aby aj preukázal, že uvedené skutočnosti vyplývajú z jeho postavenia spoločníka a konateľa, ktoré skutočnosti však žalovaný nepreukázal. Ak k rozšíreniu uvedenej argumentácie došlo až vo výpovedi právneho zástupcu žalovaného pred súdom prvého stupňa, podľa obsahu zápisnice zo dňa 31.10.2017, tak odvolací súd uvádza, že od podania - doručenia žaloby žalovanému, teda odo dňa 24.10.2014, mal predsa vytvorený dostatočný časový priestor na to, aby mohol produkovať označenie dôkazov, ako aj ich preukázanie v konaní v tejto rovine. Ak ich neprodukoval, tak nemohol odvolací súd uznať relevanciu uvedenej argumentácie, keďže odvolací súd nepresvedčila. Pokiaľ ide o odvolacie dôvody pod označením Ad. b), tak v tomto smere poukazuje odvolací súd na obsahovú zhodu s predchádzajúcim odvolaním. Ak v podanom odvolaní žalovaný namietal, že nebolo preukázané, že by práve žalovaný preposielal e-mailové správy označené žalobcom a poukazoval na to, že znalecký posudok nie je žiaden dôkaz, nakoľko znalec neposudzoval, kto mal e-maily posilať, sám žalovaný to poprel a naznačil, že e-maily mohla preposilať osoba jemu blízka, tak odvolací súd poukazuje na svoje závery vyplývajúce z predchádzajúceho rozhodnutia (sp. zn. 14Cob/52/2016), aj ktoré tvorili podklad rozhodnutia okresného súdu, ktoré však nenašli premietnutie v odvolacej argumentácii žalovaného, ktorá je predmetom odvolacieho konania, v zmysle ktorých : „V rámci podaného odvolania žalovaný namietal, že nebolo preukázané, že by práve žalovaný preposlal mailové správy označené žalobcom a poukazoval na to, že znalec neposudzoval, kto mal maily posilať, zdôraznil, že on (žalovaný) preposlanie mailov poprel a znalec uviedol vo vzťahu k odoslaniu mailov „s najväčšou pravdepodobnosťou“. V tomto smere je zrejmé, že žalovaný spochybnil závery o odslaní predmetných mailov. Po vykonaní odvolacieho konania odvolací súd pre toto štádium konania poukazuje na konštatované závery okresného súdu „...Pokiaľ odporca tvrdí, že predmetné emaily neposla, a teda že neposielal ani emailovú správu zo dňa 03.12.2011 vo veci „upravená Zmluva o spolupráci“ odoslaná z emailovej adresy E. na emailovú adresu a@b.c a na a@b.c, obsahujúca ako prílohu Zmluvu o spolupráci medzi navrhovateľom a pánom P., je súdu nepochopiteľné, prečo odporca predkladal súdu čestné prehlásenie p. D. P., podľa ktorého p. P. súhlasil, aby E. V. použil jeho Zmluvu o spolupráci, ktorú podpísal s firmou Finelux, s.r.o. pre svoje vlastné účely. Odoslanie predmetných emailov s prílohami, tak ako sa na ne odvoláva navrhovateľ v podanej žalobe potvrdil odporca aj v emailovej správe z 23.03.2012 (č.l. 106 - 108 spisu), pravosť ktorej taktiež odporca namietal a z toho dôvodu aj táto emailová korešpondencia bola predložená znaleckému posúdeniu ustanovenému znalcovi, avšak predmetný email nebol preskúmaný z dôvodu neposkytnutia relevantných podkladov odpovedajúcich priamo uvedenej emailovej adresy a@b.c, nebolo však zistené, že došlo k nabúraniu a tým potvrdeniu zaslania tohto emailu zo skúmanej stránky, napriek tomu pri porovnaní bol zistený počet znakov textu emailu 524 znakov a zhoduje sa v 3 rôznych zdrojoch (B. C., a@b.c, a teda uvedené parametre cudzí zásah s veľkou pravdepodobnosťou vylučujú. Samotný znalec potvrdil, že kópie všetkých odoslaných emailov domény finelux.sk boli a stále sú automaticky preposielané na gmailovú adresu: B. a obsah predložených dokumentov o elektronickej komunikácii uloženej na serveri B. odpovedá tomu, čo je reálne na uvedenom serveri“ (č.l. 238 spisu). Bolo teda na žalovanom, aby skutočnosti ním uvádzané v rámci uplatnenej obrany v priebehu prvostupňového konania preukázal. Zvýrazňuje odvolací súd pre toto štádium konania a vo vzťahu k záverom súdu prvého stupňa v rovine odosielania predmetných mailov z uvádzaných mailových adries na emailové adresy, že na základe argumentácie žalovaného v odvolaní nebol vytvorený dostatočný priestor na odklon od vyššie citovaných záverov súdu prvého stupňa. Je namieste podľa odvolacieho súdu konštatovať, že okresný súd v tomto štádiu konania na základe ustáleného skutkového stavu prijal závery, ktorým nie je možné vyčítať nesprávnosť tak ako uvádzal žalovaný v odvolaní. „Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývajú alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi, napr. namietat, že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod.

To znamená, že hodnotenie dôkazov, a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok z iných než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6M Cdo 1/2010 zo dňa 28. februára 2011)“ (č.l. 327 rub spisu). Na základe odvolacej argumentácie žalovaného v tejto rovine nebol vytvorený priestor pre odklon od záverov už vyslovených odvolacím súdom, ktoré závery boli v konečnom dôsledku prebraté i do napadnutého rozsudku okresného súdu.

67. Ak v rámci podaného odvolania žalovaný namietal, že nebolo vyzradenie žiadnej skutočnosti tretím osobám preukázané, pričom v odvolaní žiadne ďalšie skutočnosti žalovaný k tejto svojej obrane neuviedol, tak odvolací súd, keďže už uvedená argumentácia bola predmetom odvolacieho prieskumu, nevidel dôvod na odklon od záverov, ktoré boli vyslovené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v bode 45.: „V rámci podaného odvolania žalovaný namietal, že „nebolo preukázané vyzradenie žiadnej skutočnosti tretím osobám, žiadna tretia osoby nebola v konaní vypočutá, nik teda nepotvrdil, že by mu odporca vyzradil nejaké okolnosti tvoriace predmet obchodného tajomstva navrhovateľa. V tomto smere navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno“ (č.l. 258 spisu). V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalovaného poukazuje odvolací súd na záverečnú reč žalovaného pred súdom prvého stupňa a na skutočnosť, že zo strany žalobcu boli presne konkretizované v žalobe emailové správy, ktoré podľa žalobcu mali naplniť skutkovú podstatu zmluvných pokút, žalovaný už pred súdom prvého stupňa sa obmedzil len na konštatovanie „žiadna tretia osoba nebola vypočutá“ (č.l. 224 spisu), ktorej vypočutie viazal „k vyzradeniu nejakého obchodného tajomstva“ (č.l. 224 spisu), avšak článok V. bod. 5 v prvej vete a následne tretej vete povinnosť mlčanlivosti sa viaže primárne najskôr na presne označené skutočnosti a následne je uvedené v tejto časti „najmä“, je teda nevyhnutné zdôrazniť, že tieto uvádzané dojednania článok V. bod. 5 v prvej vete a následne tretej vete nezahŕňajú obchodné tajomstvo, ale presne špecifikujú povinnosti zabezpečené zmluvnou pokutou, a to bez charakterizácie a obsahového zaradenia, že by malo ísť o obchodné tajomstvo. Vzhľadom na uvedené v tomto štádiu konania nebol priestor na stotožnenie sa s odvolacou argumentáciou žalovaného v tejto rovine“ (č.l. 328 spisu).

68. Vo vzťahu k argumentácii v e-mailovej správe zo dňa 03.12.2011 okresný súd prijal závery, v zmysle ktorých: „....Pokiaľ odporca tvrdí, že predmetné e-maily neposiela, a teda že neposielal ani e-mailovú správu zo dňa 03.12.2011 vo veci „upravená Zmluva o spolupráci“ odoslaná z emailovej adresy a@b.c na emailovú adresu a@b.c a na a@b.c, obsahujúca ako prílohu Zmluvu o spolupráci medzi navrhovateľom a pánom P., je súdu nepochopiteľné, prečo odporca predkladal súdu čestné prehlásenie p. D. P., podľa ktorého p. P. súhlasil, aby E. V. použil jeho Zmluvu o spolupráci, ktorú podpísal s firmou Finelux, s.r.o. pre svoje vlastné účely. Odoslanie predmetných emailov s prílohami, tak ako sa na ne odvoláva navrhovateľ v podanej žalobe potvrdil odporca aj v emailovej správe z 23.03.2012 (č.l. 106 - 108 spisu), pravosť ktorej taktiež odporca namietal a z toho dôvodu aj táto emailová korešpondencia bola predložená znaleckému posúdeniu ustanovenému znalcovi, avšak predmetný email nebol preskúmaný z dôvodu neposkytnutia relevantných podkladov odpovedajúcich priamo uvedenej emailovej adresy a@b.c, nebolo však zistené, že došlo k nabúraníu a tým potvrdeniu zaslania tohto emailu zo skúmanej stránky, napriek tomu pri porovnaní bol zistený počet znakov textu emailu 524 znakov a zhoduje sa v 3 rôznych zdrojoch (B., C., a@b.c, a teda uvedené parametre cudzí zásah s veľkou pravdepodobnosťou vylučujú. Samotný znalec potvrdil, že kópie všetkých odoslaných emailov domény B. boli a stále sú automaticky preposielané na gmailovú adresu: B. a obsah predložených dokumentov o elektronickej komunikácii uloženej na serveri B. odpovedá tomu, čo je reálne na uvedenom serveri“, s ktorými závermi odvolací súd už v predchádzajúcom uznesení vyvodil pod bodom 46. svojho rozhodnutia súhlas (č.l. 328 spisu), avšak žalovaný v rámci podaného odvolania v tejto rovine neposkytol žiadnu ďalšiu argumentáciu, ktorá by umožnila odvolaciemu súdu prehodnotiť svoje závery v tejto rovine už vyslovené v právoplatnom uznesení pod bodom 46. a 47.. Vo vzťahu k e-mailovej správe zo dňa 09.01.2012 odvolací súd vyslovil závery vo svojom predchádzajúcom uznesení pod bodom „....48. K odvolaciemu dôvodu žalovaného vo vzťahu k emailovej správe zo dňa 09.01.2012 poukazuje odvolací súd na to, že už v rámci žaloby žalobca argumentoval: „Touto správou odporca odoslal na adresu spoločnosti APPEL TRADE, s.r.o. email od obchodného partnera navrhovateľa CTS Lab z Číny, a to s textom v tele správy „Toto sa môže zísť“. Uvedeným emailom odporca sprostredkoval informácie a obchodnú ponuku adresovanú výhradne navrhovateľovi jeho obchodným partnerom, o ktorej sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech navrhovateľa ako Záujemcu, tretiemu subjektu, a to bez súhlasu navrhovateľa. Zmluvná pokuta vo výške 10.000,- Eur za predmetné porušenie povinnosti mlčanlivosti sa v súlade s ustanovením Článku V. ods. 5 Zmluvy stala splatnou dňa 08.02.2012“ (č.l. 2 spisu). Vo väzbe na tieto tvrdenia uvádzané v žalobe krajský súd konštatuje, že tomu zodpovedá i opätovná

výzva na úhradu zmluvnej pokuty a započítanie vzájomných pohľadávok (č.l. 39 spisu). Odvolací súd uvádza, že bez logickej súvislosti zostáva argumentácia žalovaného pred súdom prvého stupňa vo väzbe na ním použité odvolacie dôvody, keď pred súdom prvého stupňa bolo uvedené „...Informácia o tom, že nejaká spoločnosť CTS Lab poskytuje certifikáty v Číne je bežne dostupná v obchodných kruhoch. Informácia o tom, aký je návod na používanie výrobku, ktorý niekto predáva je bežne i dostupná a neviem si predstaviť ako obchodný zástupca ide predávať výrobok a neposkytne potencionálnemu záujemcovi informáciu o tom, ako sa tento výrobok používa. To je bežne dostupná informácia. Informácia o certifikácia dodávateľa, tak isto bežne dostupná informácia, informácia o certifikácii výrobku, že sa môže umiestňovať na slovenský trh alebo na európsky trh? Veď, keď predávam výrobok, tieto informácie sú imanentnou súčasťou obchodu, ktorý realizujem, to znamená, že v podstate firma Finelux podpisom tejto zmluvy o spolupráci, osobitne čl. 2 ods. 2 jednoznačne dala právo V. poskytovať tieto informácie tretím osobám, pretože pri poskytovaní týchto výrobkov na predaj, je s tým spojené aj poskytovanie informácií o týchto výrobkoch tým potencionálnym zákazníkom“ (č.l. 224 spisu). V odvolaní však žalovaný konštatoval, že „medzi touto spoločnosťou CTS Lab z Číny a spoločnosťou Finelux nebola uskutočnená žiadna obchodná spolupráca, čo potvrdil aj konateľ navrhovateľa. Nebol to klient Fineluxu, nebol to žiadny obchodný partner Fineluxu, ale len osoba, ktorá odprezentovala ponuky na laboratórne testy s novoročným prianím. Poskytnutím takéhoto všeobecného emailu, opäť nemohlo dôjsť k naplneniu tej skutkovej podstaty zmluvnej pokuty“; „...je to len všeobecný email posielaný na tisícky emailových adries nevyžiadaný“ (č.l. 259 spisu). To, že tento email bol nevyžiadaný, zasielaný na tisícky emailových adries je novou skutočnosťou, ktorá nebola tvrdená žalovaným pred súdom prvého stupňa napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 OSP k momentu rozhodovania odvolacieho súdu cez úpravu v § 366 CSP. V súvislosti so závermi okresného súdu odvolací súd v rovine vyhodnotenia tohto emailu poukazuje na to, že v zmysle dohody zmluvných strán bol poskytovateľ povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri vykonávaní svojej činnosti v prospech záujemcu. Ak v rámci podaného odvolania bolo tvrdené, že email mal byť zaslaný v rámci plnenia povinnosti žalovaného „osobitne čl. 2 ods. 2 jednoznačne dal právo V. poskytovať tieto informácie tretím osobám, pretože pri poskytovaní týchto výrobkov na predaj je s tým spojené aj poskytovanie informácií o týchto výrobkoch tým potencionálnym zákazníkom“ (č.l. 224 spisu), tak potom nie je zrejmá konkretizácia zákazníkov uvádzaných žalovaným pred súdom prvého stupňa vo väzbe na tvrdenia žalovaného v odvolaní, keď uvádzal, že medzi CTS Lab z Číny a spoločnosťou Finelux nebola uskutočnená žiadna obchodná spolupráca, nebol to klient Fineluxu, nebol to žiaden obchodný partner, ale len osoba, ktorá odprezentovala ponuku. Pre úplnosť odvolací súd v tejto rovine vo väzbe na odvolaciu argumentáciu žalovaného poukazuje na to, že pokiaľ by šlo, ako žalovaný uvádzal, o email posielaný na tisícky emailových adries, tak potom žalovaný nevysvetlil logickú súvislosť „veľmi pekne ďakujem za opätovnú podporu a dôveru pre CTS Lab“, „som rada, že sa znovu kontaktujeme“ (č.l. 259 spisu). V tomto štádiu konania sa preto odvolací súd nemohol stotožniť ani s touto argumentáciou žalovaného v odvolaní“. V rámci vyhodnotenia dôvodnosti podaného odvolania nebol pre odvolací súd priestor na odklon od už vyslovených záverov. Tu poukazuje odvolací súd na argumentáciu žalovaného v predchádzajúcich štádiách konania, pričom odvolacia argumentácia použitá v predchádzajúcich štádiách konania a v odvolaní sa líšila a žalovaný nevysvetlil relevantným spôsobom dôvody, pre ktoré v predchádzajúcom štádiu konania tvrdil iné skutočnosti a tiež nevysvetlil logickú súvislosť uvedenia „veľmi pekne ďakujem za opätovnú podporu a dôveru pre CTS Lab“, „som rada, že sa znovu kontaktujeme“ (č.l. 259 spisu)“ tak, ako uviedol odvolací súd už v predchádzajúcom svojom rozhodnutí. Na uvedenom závere nič nemohlo zmeniť ani čestné prehlásenie Ing. Ing. N. Y., BKL elektro MT, s. r. o., ENERGETIKA Ružomberok, spol. s r.o., a KONEX elektro, spol. s r. o., a ani tento dôkaz neodstránil v skutkovom základe vyhodnotenia tohto e-mailu, rozdiel v argumentácii žalovaného, ak predtým tvrdil v konaní, že e-mail bol posielaný na tisícky adries, pričom z uvedeného e-mailu vyplýva „veľmi pekne ďakujem za opätovnú podporu a dôveru pre CTS Lab, som rada, že sa znovu kontaktujeme“. Je zarážajúce, že v predchádzajúcom konaní žalovaný v rámci obrany nepoužil uvedenú argumentáciu, ktorá mu už v tom čase musela byť predsa zrejmá a ani sa nevyjadril k uvádzanému „som rada, že sa znovu kontaktujeme“ (č.l. 259 spisu).

69. K e-mailovej správe zo dňa 12.01.2012 odvolací súd poukazuje na podrobné závery, ktoré boli vyslovené odvolacím súdom už v predchádzajúcom rozhodnutí v bode 50.. Poukazuje odvolací súd na bod 50. uznesenia odvolacieho súdu. Nebol vytvorený priestor na odklon od záverov, ktoré tu boli vyslovené. Podľa obsahu napadnutého rozsudku okresný súd vyhodnocoval e-mailovú správu pod bodom 37., 38. napadnutého rozsudku a nebol vytvorený dostatočný priestor na odklon od záverov, ktoré tu boli vyslovené okresným súdom na základe odvolacej argumentácie žalovaného. V podrobnostiach v tejto časti odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenia súdu prvého stupňa. Pokiaľ ide o

odvolaciu argumentáciu v rovine vyhodnotenia e-mailovej správy zo dňa 23.02.2012, v ktorej texte sa uvádza poznámka „zide sa“, ktorý e-mail bol vyhodnocovaný v bode 49. predchádzajúceho uznesenia odvolacieho súdu, pričom konštatuje, že nebol vytvorený priestor na odklon od záverov vyslovených už v predchádzajúcom uznesení odvolacieho súdu, s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Ak tvrdil, že o existencii tohto právneho stanoviska sa žalovaný dozvedel ako spoločník a konateľ, pričom uvedené skutočnosti sú obsiahnuté v odvolaní zo dňa 19.12.2017, teda s označeným časovým odstupom, pričom tieto skutočnosti neboli predmetom odvolania žalovaného zo dňa 25.02.2016, ani jeho argumentácie v predchádzajúcom konaní, kde bolo ustálené, len že o uvedených skutočnostiach sa dozvedel na základe zmluvy o spolupráci, tak bolo výlučne na žalovanom, aby preukázal tieto skutočnosti, resp. aspoň ozrejmiť, z akých dôvodov neuviedol v relevantnom štádiu konania, t.j. i v predchádzajúcich štádiách, za situácie, že mal záujem na výsledku konania, tieto skutočnosti. Ak sa za daného stavu odvolací súd priklonil potom k záveru, že uvedené skutočnosti sa dozvedel na základe vykonávania činnosti v zmysle Zmluvy o spolupráci, tak dôkazná sila výpovednej hodnoty tvrdenia, že sa dozvedel o nich ako spoločník - štatutár, bola oslabená tým, že s odstupom času tvrdil tieto skutočnosti a nepreukázal ich. Odvolací súd zotrváva na tom, že mal dostatočný časový úsek žalovaný na to, aby tak v rovine tvrdení, ako i preukázania týchto tvrdení vytvoril odvolaciemu súdu priestor na to, aby odvolací súd sa mohol prikloniť k tejto argumentácii a vyhodnotiť ju ako takú, ktorá mala vecný vplyv na správnosť záverov okresného súdu, ak tak neučinil, tak potom zodpovednosť nemôže prenášať na odvolací súd.

70. Je zrejmé, že po rozhodnutí súdu prvého stupňa žalobca zobral v dôsledku úhrady žalovaného žalobu v časti o zaplatenie 2.000,- Eur späť, žiadal konanie zastaviť, čomu odvolací súd vyhovel, vyzval žalovaného na adresu právneho zástupcu, aby sa vyjadril k uvedenému procesnému návrhu žalobcu. Žalovaný sa nevyjadril v stanovenej lehote, preto odvolací súd považoval konkludentný prejav žalovaného za súhlas so späťvzatím žaloby. Správnosť takéhoto postupu odvolacieho súdu dotvrdzuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo 107/2011 zo dňa 30. mája 2013.

71. Podľa § 370 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

72. Žalobca má v civilnom sporovom konaní dispozičné oprávnenie, ktoré mu umožňuje disponovať s konaním alebo jeho predmetom. Dispozícia s konaním je aj späťvzatie žaloby. Ide o procesný úkon voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby súd vo veci ďalej nekonal a meritórne o veci nerozhodoval. Keďže žalovaný nevyjadril nesúhlas so späťvzatím žaloby, odvolací súd v zmysle § 370 ods. 1 CSP <L.> späťvzatie pripustil a v zmysle § 370 ods. 2 CSP <L.> súčasne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil.

73. Záverom a zhŕňajúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľmi namietané vady procesného postupu v prvoinštančnom konaní, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenia veci, ktoré by viedli k nesprávnemu rozhodnutiu okresného súdu v napadnutom rozsudku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, v podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

74. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

75. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

76. Predmetom posúdenia odvolacieho súdu v zmysle podaného odvolania žalobcom bola i správnosť výroku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania. O trovách konania preskúmaním napadnutého rozsudku okresného súdu v tejto časti, kedy okresný súd rozhodol tak, že stranám sporu právo na ich náhradu nepriznal, pretože obaja účastníci mali vo veci len úspech čiastočný, bez bližšieho odôvodnenia, netvoril relevantný predmet odvolacieho konania, keďže nebolo zrejmé, ktoré skutočnosti okresný súd vyhodnocoval, aké boli jeho myšlienkové pochody, v zmysle ktorých posúdil nárok sporových strán na náhradu trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti je rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

77. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dodatočne neodôvodniť záver svojho rozhodnutia.

78. Nadväzane možno konštatovať, že pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, odníme strane právo konať pred súdom. Právo podať odvolanie môže strana vo svojej veci uplatniť len v takom prípade, pokiaľ rozhodnutie, ktoré odvolaním napáda, obsahuje určité, zrozumiteľné a jasné dôvody, prečo súd vo veci tak rozhodol. Pokiaľ v rozhodnutí súdu nie sú dodržané náležitosti obsahu súdneho rozhodnutia, a to najmä z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu, nemá účastník konania možnosť, aby uplatnil svoje procesné právo podať odvolanie, a preto platí, že postupom súdu (nedostatok dôvodov rozhodnutia) mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP. Pokiaľ by totiž odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu ničím neodôvodnený, resp. nedostatočne odôvodnený záver súdu prvej inštancie, namiesto, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na tomto závere ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, porušil by tým zásadu dvojinstančnosti konania a v konečnom dôsledku i rovnosť účastníkov konania.

79. Podľa zistení odvolacieho súdu nebolo zrejmé, z akých východísk okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal, akými myšlienkovými pochodmi a úvahami sa riadil, v dôsledku ktorej skutočnosti nebolo potom možné, aby absenciu náležitého odôvodnenia v tejto časti napadnutého rozhodnutia okresného súdu doplnil okresný súd až v rámci odvolacieho konania, v tejto spojitosti odvolací súd uvádza, že odôvodnenie písomne vyhotoveného rozhodnutia musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti, spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa musí v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať so všetkými rozhodnými skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Zákom požadované riadne, presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorá má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ale aj v právnom posúdení veci. Inak povedané účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie. Súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, musí byť preskúmateľné.

80. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/ a Španielsko z 9. decembra 1944, séria A Č.303-A, Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997, Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998). Ak teda okresný súd vyššie špecifikované skutočnosti nevyhodnocoval, nezrejmil svoje myšlienkové pochody v tejto rovine, ktoré skutočnosti nepochybne predstavovali základ rozhodnutia okresného súdu, tak nebol vytvorený krajskému súdu, ako už uviedol vyššie, priestor pre vykonanie odvolacieho prieskumu v tejto rovine, pričom absenciu postupu okresného súdu nebolo možné preklenúť doplnením odôvodnenia, prípadne doplnením dokazovania v tomto smere v odvolacom konaní nielen vzhľadom na dvojinstančnosť konania, ale i na rovnosť účastníkov konania.

81. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti výroku o trovách konania zrušil postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

82. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

83. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

84. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne posúdi a rozhodne o náhrade trov konania, za dodržania postupu zmysle 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.